

ספר הזוהר

מהתנא האלוקי

רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

ספר זוהר תורה

הוא לקוט גדול ונפלא מכל ספרי הזוהר,
כל המאמרים השייכים לכל פרשה ופרשה עם לשון הקודש,
בכה יוכל כל אחד ללמוד הפרשה ולהבין הפסוקים עם מדרשי הזוהר,
בפרט בשבת קודש שהוא זמן המיוחד ללמוד הזוהר הקדוש,
ובזמן קצר כשעה (השווה מאה מליון שנה) ילמד הפרשה עם מתיקות הזוהר,
ויקיים בזה מצות ענג שבת אמתית.
"ספר הזוהר אפילו בקריאה לבד יש בו כוח לעשות נסים"
(הגהות הרמ"ז דף קעח:)

פרשת ויקרא

יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי, עיה"ק בית שמש תובב"א
חודש חשוון תשע"ב

בספרך דא יפקון מן גלותא ברחמי

מופץ ללא מטרות רוח כולל - לקירוב הגאולה ברחמים

יצא לאור בפעם הראשונה ע"י הגה"ק
רבי יהודה יודל ראזנבערג זצ"ל
שנת תג"ל מהר"ה (תרס"ו) לפ"ק - בווארשא יצ"ו
ועכשו יוצא לאור במהדורה חדשה ומפארת,
באותיות מאירות עינים, מפסק ומנקד, למען ירוץ הקורא בו.

הוצאת:

**שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת**

**מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א**

**MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros:
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin**

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

אהרן תורה

תוכן הענינים

ומפתחות הזוהר

- ז' התגלה אל אברהם אחרי שנימול ז
- מידת מלכות הוא פתח האוהל ז
- אחרי שנימול היה היחוד כראוי ז
- ענין שלושת האנשים ח
- מלאכים בדמות אנשים ח
- למה נתגלה אליו ה' דוקא באלוני ממרא ט
- התגלות ה' אל אברהם ט
- על ידי המילה נתעלה אברהם למדרגות גבוהות ט
- ענין המלאכים והבשורה י
- אברהם היה מטהר את האנשים ושרה את הנשים יא
- ניסים שנעשו לאברהם בענין טהרת האנשים יא
- אברהם בדק את המלאכים יב
- ענין אכילת המלאכים והבשורה יב
- השכינה אמרה שוב אשוב יב
- יצחק עתיד להולד יג
- יצחק בן לשרה יג
- מה שמעה שרה יג
- בשורת הזרע דוקא עכשיו יד
- הגיעו לזמן שאפשר להם להוליד את יצחק יד
- ה' שולח איזה זכות לצדיק כדי להצילו או להציל קרוביו יד
- המלאכים ניזונו מאברהם טו
- השקפה לרחמים טו
- לוית האורחים טז
- ה' רצה להודיע לאברהם לפני שהופך את סדום טז
- ענותותו של אברהם טז
- מתי הוא עת רצון לתפילה טז
- גדלות מצות צדקה יז
- עוון אנשי סדום יח
- ענין ירידת ה' יח
- מידת הדין צועקת יח
- דרך הצדיקים לבקש רחמים על דורם יט
- אברהם ביקש מחמישים עד עשרה יט
- לוט נתן לאכול למלאכים כ

- כ. לוט הכניס את המלאכים לביתו.....
- כ. שליחות של ב' המלאכים.....
- כא. ה' רחום בדין.....
- כא. עונשם של סדום.....
- כא. מידה כנגד מידה.....
- כא. למה נעשית נציב מלח.....
- כז. מאמר בר יוחאי בסוד קץ הגאולה משנת תר"ס עד ת"ש באלף הששי.....
- ל. בענין תחיית המתים.....
- לד. סיבה שהקדוש ברוך הוא מנסה את הצדיקים.....
- לד. לקחו בדברים.....
- לד. אברהם ראה שיעקב עתיד לצאת ממנו.....
- לה. אברהם מאמין בהקדוש ברוך הוא.....
- לה. אברהם ויצחק בכונה אחת לעשות רצון קונם.....
- לה. מלאכי מעלה בכו בשעת עקידת יצחק.....
- לו. ענין ב' פעמים אברהם.....
- לו. זמן בריאת האיל.....
- לו. עמו אנכי בצרה.....

מפתחות הזוהר

- ז. זוהר דף צו ע"ב.....
- ט. תוספתא, זהר דף צח ע"ב.....
- ט. סתרי תורה, זהר דף צז ע"ב.....
- יא. זוהר דף קב ע"א.....
- יב. בראשית דף קא ע"ב.....
- יב. זוהר דף קב ע"ב.....
- יג. זוהר דף קג ע"א.....
- יד. זוהר דף קג ע"א.....
- יד. זהר דף קד ע"א.....
- טז. זוהר דף קד ע"ב.....
- טז. זוהר דף קה ע"ב.....
- יז. זוהר בחקתי קיג ע"ב.....
- יח. זוהר דף קה ע"ב.....
- יח. זהר דף קה ע"ב.....
- יט. זוהר בראשית דף קו ע"א.....
- כ. זוהר דף קו ע"א.....
- כא. זוהר דף קז ע"ב.....
- כא. זוהר דף קח ע"ב.....

- כב..... זוהר דף קח ע"א
- כב..... דף קה ע"א
- כב..... זוהר דף קט ע"א
- כד..... זוהר דף קיא ע"א
- כד..... זוהר דף קיא ע"ב
- כה..... זוהר דף קיא ע"ב
- כו..... זוהר ויצא קנט ע"ב
- כו..... זוהר דף קיז ע"ב
- כז..... זוהר דף קיט
- ל..... זוהר ויקהל רכ ע"א
- ל..... זוהר דף קיח ע"א
- לא..... זוהר בראשית י ע"ב
- לב..... זוהר דף קיח ע"ב
- לג..... זוהר דף קיח ע"ב
- לג..... זוהר דף קיט ע"ב
- לד..... זוהר דף קמ ע"א
- לד..... זוהר דף קיט ע"ב
- לד..... זוהר דף קכ ע"א
- לה..... זוהר דף קכ ע"א
- לה..... זוהר דף קכ ע"א
- לה..... זוהר דף קכ ע"א
- לו..... זוהר דף קכ ע"א
- לו..... זוהר דף קכ ע"ב

ספר הזוהר הקדוש חק לישראל דף היומי
עם לשון הקודש – מנוקד מְפָסָק ומחולק לקטעים
מסדר על הפרשיות

תפילה קדם למוד הזוהר הקדוש

רבוץ העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבנתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל הטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכבדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוונן לכבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לכבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוחה. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשותם, יעמוד לנו לכל נפישל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי עזרי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

(מבטלה מהאר"ז"ל)

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק"י בוא"ו ק"י ביחודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוזנו אם הכנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתונים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוכי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה התקים תפלת יוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלך עולמים אחסה בסתר כנפיק סלה. ואזכה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דונבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר הזוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלך וחררך על בנייהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז) * (ס"ד ה')

זוהר תורה

פרשת וירא

זוהר דף צו ע"ב

ה' התגלה אל אברהם אחרי שנימול

"וַיֵּרָא אֵלָיו ה' בְּאֵלָנֵי מְמָרָא". אמר רבי חייא, כיון שהגיע זמן ההוא שברית נמצא בו באברהם ונימול, אז נתקיים העולם, ודבר הקדוש ברוך הוא היה בו בנגלה. זהו שכתוב "וַיֵּרָא אֵלָיו ה'" (ויקרא יד ע"א).

מידת מלכות הוא פתח האוהל

"וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאוֹהֶל כָּחֵם הַיּוֹם". אמר רבי שמעון, "פֶּתַח הָאוֹהֶל", זה הוא כתר עשירי של המלך^[א] שהוא פתח לכל משכן קדוש של שאר הכתרים. וקראו דוד המלך לכתר הזה צדק. שכתוב "פֶּתַחוּ לִי שַׁעְרֵי צְדָק וּגּוֹי". וכתוב "זֶה הַשַּׁעַר לַה'". "כָּחֵם הַיּוֹם". כאשר האיר אור החסד. חלק גורלו של אברהם.

אחרי שנימול היה היחוד כראוי

(דף צח ע"א)

רבי אלעזר אמר, בא וראה טרם שנימול אברהם לא היה מדבר עמו אלא מתוך מדרגה התחתונה. ומדרגות העליונות לא נתקיימו על מדרגה התחתונה ההיא^[ב]. כיון שנימול מה כתוב. "וַיֵּרָא אֵלָיו ה'". למי שהרי לא כתוב וירא ה' אל אברהם, שאם לאברהם מה שבח יש כאן יותר מבתחלה טרם שנימול. שכתוב "וַיֵּרָא ה' אֶל אַבְרָם". אלא סוד כמוס הוא. "וַיֵּרָא אֵלָיו ה'". למדרגה ההיא שדברה עמו. מה שלא היה מקודם לזה טרם שנימול. שעתה נתגלה הקול ונתחבר בדבור כאשר דיבר עמו^[ג] "וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאוֹהֶל". והוא. ולא גלה מי. אלא כאן גלה החכמה. שכל המדרגות נחו על מדרגה התחתונה הזאת לאחר שנימול אברהם^[ד].

זיו הזוהר

שכלית, שנימול גרם הזדווגות בשלמות הראוי ספירת התפארת שהיא בחינת קול עם ספירת מלכות שהיא בחינת דיבור ובא הקול לאברהם בהתגלות על ידי שמיעת דיבור, ומפרש וַיֵּרָא אֵלָיו ה' שספירות העליונות נתבראו ונתגלו באורות שלהן על ספירת מלכות בשלמות הראוי. ד. היינו שספירות העליונות נתיחדו ונזדווגו בשלמות הראוי עם ספירת מלכות.

א. זו ספירה האחרונה מעשר הספירות הקדושות שנקראת מלכות שורש השכינה הקדושה והיא בחינת פתח להשיג על ידה שאר הספירות. ב. פירוש, שקודם המילה לא היתה בשלמות הראוי ההזדווגות של ספירת מלכות שהיא בחינת נוקבא עם הספירות העליונות שהן בחינת דוכרא. ג. קודם המילה בא אליו רק ענין קול בלבד שלא בהתגלות על ידי שמיעת דיבור אלא בהשגה

בא וראה, "וַיִּרְא אֱלֹהִים", זה הוא סוד הקול שנשמע, שהתחבר עם הדבור ונתגלה בו. "וְהוּא יֵשֵׁב פֶּתַח הָאֵהָל", זה עולם העליון שעמד להאיר עליו. "כָּחֵם הַיּוֹם", שהרי הוא בא בחינת הימין, המדרגה שאברהם נדבק בה^[א].

דבר אחר, "כָּחֵם הַיּוֹם", בשעה שנתקרבו מדרגה למדרגה בהשתוקקות של זו לנגד זו.

(דף צח ע"ב)

רבי אבא אמר^[א], "וַיִּרְא אֱלֹהִים", עד שלא נימול אברהם היה סתום^[א], כיון שנימול נתגלה לו הכל, ושרתה עליו השכינה בשלימות כראוי.

ענין שלושת האנשים

בא וראה, "וְהוּא יֵשֵׁב פֶּתַח הָאֵהָל". והוא, זה עולם העליון השורה על זה עולם התחתון. אימתי, "כָּחֵם הַיּוֹם". בזמן ההשתוקקות של צדיק האחד לשרות בול^[א] מיד "וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיִּרְא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים נֹצְצִים עָלָיו". מי הם שלשה אנשים, אלו אברהם יצחק ויעקב שעמדו על אותה המדרגה^[א] ומהם יונקת וניזונת. אז "וַיִּרְא וַיִּרְץ לְקִרְאתָם". שהשתוקקות מדרגה התחתונה הזאת להתחבר בהם, וחדוה שלה היא להמשך אחריהם, "וַיִּשְׁתַּחוּ אֶרְצָה". להכין כסא לפניהם^[א].

מלאכים בדמות אנשים

(דף קא ע"א)

ובא וראה, לאחר שנימול אברהם היה יושב וכואב. והקדוש ברוך הוא שלח אליו שלשה מלאכים בהתגלות. וכי מי יכול לראות מלאכים, הרי כתוב (תהלים ק"ד) "עֵשָׂה מַלְאָכָיו רִחוּת וּגּוֹי". אלא ודאי ראה אותם, שירדו לארץ בדמיון דמות אנשים, ולא יקשה לך זאת, שהרי בודאי הם רוחות קדושות, ובשעה שירודים לעולם מתלבשים באויר וביסודות של גשמיות, ונראים לאנשים ממש כמראה הדמות שלהם. ובא וראה אברהם ראה אותם כדמות אנשים, ואף על פי שהיה כואב מהמילה, יצא ורץ אחריהם, בשביל שלא לגרוע ממה שהיה עושה מקודם לזה.

זיו הזוהר

ת. ספירת היסוד היא המחברת בהשתוקקות ספירות העליונות עם ספירת המלכות והיא נקראת בשם צדיק, והשתוקקות הזאת נעשית על ידי קיום המצות בכלל ובמצות מילה בפרט.
ט. פירוש שראה שהג' מדרגות חסד גבורה תפארת שהן שורש אברהם יצחק ויעקב ושורש הג' מלאכים מיכאל גבריאל רפאל הן מזדווגות עם מדת המלכות להשפיע לה שפע אורות שלהן להיות לה יניקה ומזון מהן להשפיע שפע לעולם הזה.
י. פירוש כסא היינו שיוכל להיות בבחינת מרכבה

ה. הנה מדת החסד נקרא יום ומדת הדין נקראת לילה, ומדרגת אברהם היתה מדת החסד, וזהו כָּחֵם הַיּוֹם, שעל ידי המילה גרם שיהיה חם היום, היינו שיהיה נשפע מעולמות העליונים הרבה אורות חסדים למדת החסד שהיא מדרגת אברהם.
ו. עתה יפרש כָּחֵם הַיּוֹם רמז שעל ידי קיום מצות מילה גרם השתוקקות במדת היום להזדווג עם מדת הלילה שיאיר החשך מן האור הנשפע בו.
ז. פירוש שהשגתו ברוח הקודש ובנבואה היתה סתומה.

אוהר תורה

אמר רבי שמעון, ודאי כדמות מלאכים ראה אותם, ממה שכתוב **"וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי"**. **"ב"אלף דלת"**^[יא] השכינה היתה באה. ואלו המלאכים היו תומכים שלה וכסא אליהו, לפי שהם **הג' גוונים** אשר תחתיה^[יב] וראה עתה בשביל שנימול, מה שלא היה רואה קודם טרם שנימול, בתחלה לא היה יודע אלא שהם אנשים, ואחר כך ידע שהם מלאכים קדושים, ובאו בשליחות אצלו, בשעה שאמרו לו **"אֵיךְ שָׂרָה אֲשַׁתְּךָ"** ובשרו לו בשורת יצחק.

תוספתא, זהר דף צח ע"ב

למה נתגלה אליו ה' דוקא באלוני ממרא

"וַיֵּרָא אֵלָיו ה' בְּאֵלֵי מִמְרָא". למה **"בְּאֵלֵי מִמְרָא"** ולא במקום אחר, אלא לפי שנתן לו עצה על כריתת הברית מילה שלו, בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא לאברהם להמול, הלך אברהם להתייעץ עם חבריו^[יג] אמר לו ענר, אתה בן תשעים שנה ואתה תכאיב עצמך, אמר לו ממרא, זכור היום שהשליכו הכשדים אותך בתנור אש, וגם הרעב ההוא שעבר על העולם, שכתוב **"וַיְהִי יָרֵב בְּאֶרֶץ וַיֵּרֶד אֲבָרָם מִצְרָיִמָה"**, וגם אותן המלכים שרדפת אחריהם והכיתם. **והקדוש ברוך הוא הצילך מכולם, ולא יכול איש לעשות לך רע, קום עשה מצות רבונך,** אמר לו הקדוש ברוך הוא, **ממרא אתה נתת לו עצה להמול. חייך שאין אני נתגלה עליו אלא בהיכל שלך.** זהו שכתוב **"בְּאֵלֵי מִמְרָא"**. עד כאן.

סתרי תורה, זהר דף צז ע"ב

התגלות ה' אל אברהם

"וַיֵּרָא אֵלָיו ה' בְּאֵלֵי מִמְרָא". נראתה ונתגלתה לו השכינה בתוך אותן המדרגות שנתחברו בצדדיה, מיכאל לצד הימין, גבריאל לצד השמאל, רפאל לפנים, אוריאל לאחור, ועל כן נתגלה עליו השכינה באלה עצי בשמים של העולם^[יד] בשביל להראות לפניהם ענין ברית קודש, שהוא בכל העולם בסוד האמונה^[טו].

על ידי המילה נתעלה אברהם למדרגות גבוהות

"וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֵהֶל". מהו **"פֶּתַח הָאֵהֶל"**, זה המקום שנקרא ברית, סוד האמונה^[טז] **"כְּחֵם הַיּוֹם"**, זה הסוד שנדבק בו אברהם^[יז] תוקף של צד הימין שהוא המדרגה

זיו הזוהר

לאורות האלה.
יא. שעל פי המסורה הוא קודש.

יב. ג' גוונים מרמזים על הג' מדות חסד דין ורחמים שהעולם מתנהג על ידם.

יג. פירוש של העצה היינו אם ימול על ידי עצמו או על ידי שליח, כיון שיש סכנה יותר על ידי עצמו מעל ידי שליח, לכן היה מסופק אם שייך אצלו הדין שמצוה בו יותר מבשלוחו, וגם שהיה לו ספק אם על ידי שליח מן הדרש על הפסוק המול ימול שהמוהל צריך להיות בעצמו נימול ולא ערל ואז הרי כולם היו ערלים וממרא נתן לו עצה שיבטח

יד. היינו ד' מלאכים האלה.
טו. פירוש להראות גדול כח מצות מילה שעל ידי זה נזדווגים אורות העליונים עם מדת מלכות להשפיע בה השפע הנצרכת להנהגת עולם הזה על ידי השכינה שנקראת רזא דמהימנותא.
טז. שעל ידי מצות מילה נתעלה אברהם להשיג ספירת היסוד שנקראת ברית המשפיע כל ההשפעות דלעילא באהל שהיא ספירת מלכות.
יז. היינו מדת החסד שורש קדושת אברהם, והשיג על ידי מצות מילה איך שגרם בזה השפעת חסדים

שלו, [ועוד] "פֶּתַח הָאֵהָל", זה סוד השער של **צדק**, פתח האמונה^[יח] שאז נכנס בו אברהם ברושם הקדוש ההוא.

"כַּחַם הַיּוֹם". זהו **צדיק**, מדרגת ההתחברות האחת שנכנס בה מי שנימול, ונרשם בו רושם הקדוש, שהרי יצא מן הערלה, ונכנס בהקיום של שתי מדרגות האלה, שהן סוד האמונה.

ענין המלאכים והבשורה

"וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים נֹצְבִים עִלָּיו". אלה שלשה מלאכים השלוחים שמתלכשים באויר, ויורדים לזה העולם בדמות אנשים, שלשה היו כדמיון שלמעלה. לפי שקשת אינו נראה אלא בשלשה גונים, **לבן אדום וירוק**, וכך הוא בודאי^[ט] ואלו השלשה אנשים הם שלשה גונים, גון לבן, גון אדום, גון ירוק, גון לבן זה **מיכאל**, לפי שהוא צד הימין, גון אדום זה **גבריאל**, צד השמאל, גון ירוק זה **רפאל**, ואלה הם ג' גונים של הקשת, שהרי הקשת אינו נראה אלא עמהם, ולפיכך **"וַיֵּרָא אֵלָיו"** גלוי שכינה בשלשה גונים האלה, וכולם נצרכו, אחד לרפא מן המילה, וזה **רפאל שר הרפואות**, ואחד לבשר לשרה על הבן, וזה הוא **מיכאל**, לפי שהוא נתמנה על הימין, וכל טובות וברכות בידו נמסרו מצד בחינת הימין, ואחד להפוך לסדום, וזה הוא **גבריאל** שהוא **לשמאל**, והוא ממונה על כל הדינים שבעולם מצד הדין של בחינת שמאל, ולפי שאלה המלאכים הם חבורה שלה ותומכים שלה בכל, לפיכך כתוב השם **אדני**^[יג] שהרי שם זה נתגלה לו כלול בסודות עליונים, ונתגלה לו בהתגלות מה שלא היה מקודם לזה שלא היה נימול, ועד שנימול לא רצה הקדוש ברוך הוא להוציא ממנו זרע קודש, כיון שנימול מיד יצא ממנו זרע קודש, ולפיכך נגלה עליו השכינה באותן מדרגות הקדושות, והם נתגשמו בציור של אויר לשלשה

זיו הזוהר

מלכות בחינת נוקבא עם ספירות העליונות שהן בחינת דוכרא וזה נקרא סוד האמונה, ועל ידי מצות מילה נתעלה אברהם להשיג ספירת **צדק וצדיק** מלכות ויסוד, וכן כל הנימול זוכה ליכנס בשתי קדושות האלה.

יט. ג' גוונים הלאה מרמזים על הג' מדות חסד דין ורחמים שהן הנהגת עולם הזה.

כ. שהוא קודש על פי המסורה והוא השם של השכינה הקדושה.

מן מדת החסד אל ספירת היסוד להשפיע החסדים במלכות, וחום רמז לתשוקת המשפיע, ולהיפך מניעת ההשפעה נקראת קרישה, נמצא לפי פירש זה שהרמז של וְהוּא יֵשֵׁב פֶּתַח הָאֵהָל כַּחַם הַיּוֹם מוסב על שתי הספירות יסוד וחסד.

יח. זהו כמו דבר אחר שמפרש הרמז באופן אחר, והיינו שפתח האהל מרמז על מלכות שנקראת **צדק**, וכחם היום מרמז על יסוד שנקרא **צדיק**, וגם נקרא מדרגת ההתחברות כי הוא המחבר ספירת

זוהר תורה

אנשים^[כא] והיו אוכלים, אכלו בודאי, שאש שלהם אכל וכלה הכל, ונעשה נחת רוח לאברהם, הם אש בודאי, ואש ההוא נתכסה בציוור של אויר, ולא היה נראה, והמאכל ההוא היה האש מלהט ושרף אותו, ואברהם קבל נחת רוח מזה, כיון שנסתלקה השכינה מה כתוב, "וַיַּעַל אֱלֹהִים מֵעַל אֲבְרָהָם", מיד נסתלק עמה מיכאל, שכתוב "וַיָּבֹאוּ שְׁנֵי הַמַּלְאָכִים סְדֵמָה וְגו'", שלשה כתוב בתחלה ועתה שני. אלא מיכאל שהוא ימין נסתלק עם השכינה, ונשארו רפאל וגבריאל, ועליהם כתוב, "שְׁנֵי הַמַּלְאָכִים סְדֵמָה בְּעָרֵב", בשעה שהדין תולה על העולם, אחר כך נסתלק אחד ונשאר גבריאל בלבדו, ובזכותו של אברהם ניצל לוט, והוא גם כן זכה בהם, ועל כן באו אליו, עד כאן.

זוהר דף קב ע"א

אברהם היה מטהר את האנשים ושרה את הנשים

"יִקַּח נָא מְעֵט מִים וְרָחֲצוּ רַגְלֵיכֶם וְהִשְׁעֲנוּ תַּחַת הָעֵץ". אמר רבי אלעזר, בא וראה כל מה שאכל אברהם בטהרה היה אוכל, ולפיכך הקריב לפניו ואכלו, שומר אברהם בביתו טהרה וטומאה, ואיש טמא לא היה יכול אפילו ליקרב לביתו, ואז ידע אברהם שזה טמא הוא, ועשה לו טבילה, או עשה לו לשמור שבעת ימים כראוי לו בביתו, ואברהם ושרה היו מתקנים טבילה לכולם, הוא לאנשים והיא לנשים, מה הטעם שעסק אברהם לטהר לאנשים, לפי שהוא טהור ונקרא טהור. שכתוב (איוב י"ד) "מִי יִתֵּן טָהוֹר מִטָּמֵא לֹא אֶחָד".

"טהור" זה אברהם שיצא מתרח, רבי שמעון אמר בשביל לתקן אותה המדרגה של אברהם, ומה היא, מים^[כב], לפיכך התקין לטהר בני העולם במים, ובשעה שהזמין למלאכים, בראשית דבריו מה כתוב, "יִקַּח נָא מְעֵט מִים", בשביל להתחזק במדרגה ההיא שהמים שורין בה^[כג] ולפיכך היה מטהר לכל האנשים מהכל, היה מטהרם מצד של עבודה זרה, והיה מטהרם מצד הטומאה, וכמו שהוא היה מטהר לאנשים, כן גם שרה מטהרת לנשים, ונמצאים כולם שבאו אצלם טהורים מהכל.

ניסים שנעשו לאברהם בענין טהרת האנשים

בא וראה, עץ נטע אברהם בכל מקום שהיה מדורו שם, ולא היה נתגדל העץ בכל מקום כראוי, מלבד בזמן שהיה מדורו בארץ כנען, ובעץ ההוא היה מכיר מי שנדבק בו בהקדוש ברוך הוא, ומי שנדבק בעבודה זרה, מי שנדבק בהקדוש ברוך הוא, היה העץ פושט ענפיו וכסה על ראשו, ועשה עליו צל נאה, ומי שנדבק בצד של עבודה זרה, עץ ההוא היה נסתלק ממנו, וענפיו היו עולים למעלה, אז היה אברהם מכירו והוכיח אותו, ולא סר משם עד שנדבק באמונתו של הקדוש ברוך הוא, וכן גם מי שהיה טהור, היה העץ מקבלו, ומי שהיה טמא לא קבלו העץ, אז הכירים אברהם והיה מטהרם במים, ומעין מים היה תחת עץ ההוא, ומי שהיה צריך טבילה, מיד עלו המים אליו, והעץ נסתלקו ענפיו, אז

זיו הזוהר

כא. פירוש בלבוש של אויר. כג. פירוש להתחזק במדת החסד ששורין בה רק חסדים. כב. מים רמז למדת החסד מדרגת אברהם.

הכיר בו אברהם שהוא טמא, וצריך טבילה מיד, ואם לא^[כז] חרבו המים, אז הכיר שנצרך להיות טמא ולהשמר שבעת ימים.

אברהם בדק את המלאכים

בא וראה שאפילו בשעה שהזמין את המלאכים, אמר להם, "וְהִשְׁעֵנוּ תַּחַת הָעֵץ", בשביל לראות ולבדוק אותם, ובעץ ההוא היה בודק לכל בני העולם, והסוד הוא שבשביל הקדוש ברוך הוא אמר כך, שהוא עץ החיים של הכל, ולפיכך אמר "וְהִשְׁעֵנוּ תַּחַת הָעֵץ", ולא תחת עבודה זרה.

ובא וראה כאשר חטא אדם, בעץ הדעת טוב ורע חטא, שכתוב "וּמַעַץ הַדַּעַת וְגו'". וגרם מיתה לעולם, מה כתוב, "וְעֵתָהּ פֶּן יִשְׁלַח יְדוֹ וְלָקַח גַּם מִעֵץ הַחַיִּים וְגו'", כאשר בא אברהם, בעץ אחר היה מתקן את העולם, שהוא עץ החיים, והודיע האמונה לכל בני העולם.

בראשית דף קא ע"ב

ענין אכילת המלאכים והבשורה

"וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו אַיֵּה שָׂרָה אֲשֶׁתְּךָ וְגו'". וכי לא ידעו מלאכים העליונים ששרה הנה באהל, ולמה כתוב "אַיֵּה", אלא שאין יודעים בזה העולם, רק מה שנמסר להם לדעת, "אַיֵּה שָׂרָה אֲשֶׁתְּךָ", שלא רצו לאמר לפניה, וכיון שאמר "הֲנֵה בְּאֵהָל", מיד "וַיֹּאמֶר טוֹב אָשׁוּב אֵלֶיךָ כְּעֵת חֲזִיהָ וְהִנֵּה בֵן לְשָׂרָה אֲשֶׁתְּךָ וְגו'".

בא וראה דרך ארץ, כי טרם שהזמין אברהם לפנייהם לאכול, לא אמרו לו כלום, כדי שלא יהיה נראה שבעבור אותה הבשורה הזמנים לאכול, לאחר שכתוב "וַיֹּאמְרוּ", אז אמרו לו בשורה ההיא.

"וַיֹּאמְרוּ", התעלה על דעתך שמלאכים עליונים אוכלים, אלא בשביל כבודו של אברהם נראה כך, אמר רבי אלעזר "וַיֹּאמְרוּ" בודאי, לפי שהם אש האוכל אש, ולא היה ניכר, וכל מה שנתן להם אברהם היו אוכלים, לפי שמצדו של אברהם אוכלים למעלה^[כח].

זוהר דף קב ע"ב

השכינה אמרה שוב אשוב

"וַיֹּאמֶר טוֹב אָשׁוּב אֵלֶיךָ כְּעֵת חֲזִיהָ וְגו'". אמר רבי יצחק, טוב אשוב, טוב ישוב צריך לומר, שהרי מפתח הזה לפקוד עקרות בידו של הקדוש ברוך הוא, הוא, ולא ביד שליח אחר, כמו שלמדנו שלשה מפתחות הם שלא נמסרו ביד שליח, של יולדת, של תחיית המתים ושל גשמים, והואיל שלא נמסרו ביד שליח, למה כתוב טוב אשוב, אלא ודאי הקדוש ברוך הוא שהיה עומד עליהם אמר הדבר, לפיכך כתוב "וַיֹּאמֶר טוֹב אָשׁוּב אֵלֶיךָ".

זוהר זוהר

כד. פירוש שאם היה טמא טומאה חמורה ולא היה כה. פירוש מצד מדת החסד כי אין להם עבודה של בחירה נגד יצר הרע, ולכן מזונם נקרא ראוי לטבילה מיד.

ובא וראה, בכל מקום שכתוב ויאמר סתם או ויקרא סתם, הוא מלאך הברית ולא אחר[ים], ויאמר, שכתוב (שמות ט"ו) "וַיֹּאמֶר אִם שָׁמוּעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל ה' אֱלֹהֶיךָ וּגוֹי", וַיֹּאמֶר, ולא אמר מי הוא, ויקרא, שכתוב "וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה", ולא אמר מי הוא, אמר, שכתוב (שמות כ"ד) "וְאֶל מֹשֶׁה אָמַר עֲלֶה אֵלַי", ולא אמר מי הוא, אף כאן שכתוב "וַיֹּאמֶר שׁוּב אָשׁוּב", ויאמר סתם, ולא אמר מי היה, אלא בכל אלה מלאך הברית היה, והכל בהקדוש ברוך הוא נאמר, ולפיכך כתוב, "וַיֹּאמֶר שׁוּב אָשׁוּב אֵלַיךָ וּגוֹ".

יצחק עתיד להולד

"וְהִנֵּה בֶן לְשָׂרָה אֲשֶׁתְּךָ". מה הטעם שלא כתוב והנה בן לך, אלא בשביל שלא יחשוב שזה מן הגר יהיה כבתחילה, רבי שמעון אמר והנה בן, זה הוא בן בודאי ולא ישמעאל, זה הוא בן שכבד לאביו כראוי, אימתי כבד אותו, בשעה שעקדו על גבי המזבח, ורצה להקריב אותו לקרבן, ויצחק בן שלשים ושבע שנים היה, ואברהם היה זקן, שאילו היה בועט בו ברגל אחת, לא היה יכול לעמוד לפניו, והוא כבד את אביו, ועקדו ככבש אחד, בשביל לעשות רצון אביו.

יצחק בן לשרה

"וְהִנֵּה בֶן לְשָׂרָה אֲשֶׁתְּךָ". בן לשרה שבשבילו מתה שבשבילו נצטערה נפשה עד שיצאה ממנה.

"וְהִנֵּה בֶן לְשָׂרָה". להתעלות עבורו בשעה שהקדוש ברוך הוא יושב בדין על העולם, שאז "וְה' פָּקַד אֶת שָׂרָה וּגוֹ". שהרי נזכרת שרה בשביל זכותו של יצחק[ים], ועל כן הוא בן לשרה.

זוהר דף קג ע"א

מה שמעה שרה

"וַיִּשְׁרָה שְׁמֵעַת פֶּתַח הָאֵהָל וְהוּא אֲחֵרִיו". מה "וְהוּא אֲחֵרִיו", והיא אחריו צריך לומר, אלא סוד הוא, "וַיִּשְׁרָה שְׁמֵעַת" מה שהיה אומר "פֶּתַח הָאֵהָל", זו מדרגה התחתונה פתח האמונה[ים], "וְהוּא אֲחֵרִיו", שהודה לו מדרגה העליונה, ומן היום שהיתה שרה בעולם לא שמעה דבר הקדוש ברוך הוא, מלבד בשעה ההיא.

דבר אחר, "וַיִּשְׁרָה שְׁמֵעַת". שהיתה יושבת שרה פתח האהל בשביל לשמוע הדברים, והיא שמעה דבר הזה שנתבשר בו אברהם, "וְהוּא אֲחֵרִיו", זה אברהם שהיה יושב אחורי השכינה.

זיו הזוהר

נהמא דכסופא. את שָׂרָה כדי להזכיר זכות עקדת יצחק.
 כו. היינו השכינה הקדושה. כח. פירוש שרה שמעה דברי השכינה הנקראת
 כז. שקורין ישראל בראש השנה הפרשה וְה' פָּקַד פתח האהל בשורת הבן על ידי המלאך מיכאל

(דף קג ע"ב)

רבי שמעון אמר "וְשָׂרָה שְׁמַעְתָּ פֶּתַח הָאֵהָל", זה הוא הפתח של צדק, כמו שכתוב "פֶּתַחוּ לִי שַׁעְרֵי צְדָק", זה פתח הראשון ליכנס בו [ט], ובפתח הזה נראים כל שאר פתחים העליונים, מי שזוכה להשיג פתח הזה, זוכה להבין בו ובכל שאר הפתחים, לפי שכולם חונים עליו [ל], לפיכך כשנתבשר אברהם, מדרגה זו היתה אומרת, כמו שנתבאר שכתוב, "וַיֹּאמֶר שׁוּב אָשׁוּב אֵלַיךָ כָּעֵת חַיָּה". ויאמר, ולא כתוב מי היה, וזה הוא "פֶּתַח הָאֵהָל", ועל כן שרה שומעת מדרגה זו שהיתה מדברת עמו, מה שלא שמעה מקודם לזה, שכתוב "וְשָׂרָה שְׁמַעְתָּ פֶּתַח הָאֵהָל", שהיה מבשר ואומר, "שׁוּב אָשׁוּב אֵלַיךָ כָּעֵת חַיָּה, וְהִנֵּה בֵן לְשָׂרָה אֲשַׁתְּךָ".

בשורת הזרע דוקא עכשיו

בא וראה כמה היא אהבת הקדוש ברוך הוא אל אברהם, שהרי לא יצא ממנו יצחק עד שנימול, לאחר שנימול נתבשר בו ביצחק, לפי שהוא עתה זרע קודש, וטרם שנימול אין הוא זרע קודש, ועתה הוא כמו שכתוב "אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ לְמִינְהוּ".
ובא וראה, טרם שנימול אברהם, אותו הזרע שלו לא היה קודש, לפי שיצא בתוך הערלה, ונדבק בהערלה למטה [לא] לאחר שנימול יצא זרע ההוא בתוך קדושה, ונדבק בקדושה שלמעלה והוליד למעלה [לב], ונדבק אברהם במדרגתו כראוי.

זוהר דף קג ע"א

הגיעו לזמן שאפשר להם להוליד את יצחק

"וַאֲבָרְהָם וְשָׂרָה זָקְנִים בְּיָמִים". מה "בְּיָמִים בְּיָמִים", קצב הימים שראוי אז להם, לאחד מאה ולאחד תשעים, נכנסו בימים בקצבת הימים כראוי [לג], "בְּיָמִים בְּיָמִים", כמו ש[היה] כתוב, כי בא היום, שנחשך היום להכנס.
"חֲדַל לְהִיּוֹת לְשָׂרָה אֶרֶץ פְּנָשִׁים". ובאותה השעה הרגישה עצמה בעדון אחד [לד], ולפיכך אמרה "וַאֲדַנִּי זָקֵן". שהרי הוא אינו ראוי להוליד, לפי שהוא זקן.

זוהר דף קד ע"א

ה' שולח איזה זכות לצדיק כדי להצילו או להציל קרוביו

"וַיִּקְמוּ מַשֶּׁם הָאֲנָשִׁים וַיִּשְׁקְפוּ עַל פְּנֵי סָדָם". רבי אלעזר אמר בא וראה כמה נוהג הקדוש ברוך הוא טובה עם כל הבריות, וכל שכן לאותן ההולכים בדרכיו, שאפילו בזמן

זוהר תורה **זיו הזוהר**

הקדושה של נשמת יצחק.
לג. יתכן לפרש שהמספר מאה ותשעים היינו קץ, והרמז שהגיע זמן תולדות יצחק בעבור הקץ של גלות מצרים כי הקדוש ברוך הוא חשב את הקץ שימנה מעת תולדות יצחק כידוע.
לד. היינו שפרסה נדה, לכן יפרש הכתוב שעד זמן ההיא חדל כבר להיות לשרה אורח כנשים ועתה

שהיה אז מרכבה להשכינה.
כט. היינו ספירה האחרונה שנקראת מלכות.
ל. פירוש שבספירת מלכות נראין כל שאר ספירות עליונות החונים עליה להזדווג עמה ולהשפיע בה שפע.
לא. היינו כח הטומאה חלקו של נחש הקדמוני.
לב. פירוש שהיה בכחו להמשיך מלמעלה הנשמה

שרוצה לדון העולם, הוא גורם למי שאוהב אותו לזכותו במצוה, טרם שיבא דין ההוא לעולם, שלמדנו, בשעה שהקדוש ברוך הוא אוהב לאיזה איש, שולח לו מתנה, ומה היא, עני, בשביל שיזכה בו, וכיון שזוכה בו, הוא ממשיך עליו חוט של חסד, הנמשך מצד בחינת הימין, ופורס אותו על ראשו ורושם אותו, כדי שכשיבא הדין לעולם, אותו המחבל יהיה נזהר בו, שכאשר זוקף עיניו ורואה אותו הרושם, אז מסתלק ממנו ונוזהר בו, לפיכך הקדים לו הקדוש ברוך הוא במה לזכות.

ובא וראה כשבקש הקדוש ברוך הוא להביא דין על סדום, היה מזכה תחלה לאברהם, ושולח לו מתנה לזכות עמהם, בשביל להציל את לוט בן אחיו משם, זהו שכתוב, **וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת אַבְרָהָם וַיִּשְׁלַח אֶת לוֹט מִתּוֹךְ הַהֶפְכָּה**, לא כתוב, ויזכר אלהים את לוט. שהרי בזכותו של אברהם ניצל, ומהו **וַיִּזְכֹּר**, שזכר לו מה שזכה מקודם עם אותן שלשת המלאכים.

כדמיון זה אדם הזוכה בצדקה עם אנשים, בשעה שהדין שורה בעולם, הקדוש ברוך הוא זוכר לצדקה ההיא שעשה, לפי שבכל זמן שזוכה האדם, נכתב כך עליו למעלה, ואפילו בזמן שהדין שורה עליו, והקדוש ברוך הוא זוכר לטובה ההיא שעשה וזכה עם האנשים, כמו שכתוב, **וַיִּצְדָּקָה תִּצְלֵל מִמֶּנּוּת**, לפיכך הקדים לו הקדוש ברוך הוא לאברהם, בשביל שיזכה ויציל ללוט.

המלאכים ניזונו מאברהם

וַיִּשְׁקְפוּ עַל פְּנֵי סֹדֶם בא וראה **וַיִּיקְמוּ מִשָּׁם הָאֲנָשִׁים**, מאותה הסעודה שהתקין להם אברהם וזכה בהם, ואף על פי שמלאכים היו זכה בהם, וכל מאכל ההוא לא נשאר ממנו כלום, בשביל אברהם לזכות בהם, שהרי כתוב, **וַיִּאֲכְלוּ**, בהאש שלהם נשרף.

ואם תשאל הרי ג' מלאכים היו, אחד של אש, ואחד של מים, ואחד של רוח, אלא שכל אחד ואחד נכלל בחברו, ולפיכך, **וַיִּאֲכְלוּ**, כדמיון זה (שמות כ"ד): **וַיִּיחָזוּ אֶת הָאֱלֹהִים וַיִּאֲכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ**, אכילה ודאית אכלו, שניזונו מן השכינה, אף כאן **וַיִּאֲכְלוּ**, להיות ניזון מצד ההוא שאברהם נדבק בו^{לה}, ולפיכך לא השאירו כלום ממה שנתן להם אברהם, כדמיון זה נצרך לו לאדם לשתות מן הכוס של ברכה, בשביל שיזכה לברכה ההיא שלמעלה, ואף המלאכים אכלו ממה שהכין להם אברהם, בשביל שיזכו להיות ניזונים מצדו של אברהם, שהרי מן צד ההוא יוצא מזון לכל מלאכים עליונים.

השקפה לרחמים

וַיִּשְׁקְפוּ עַל פְּנֵי סֹדֶם. **וַיִּשְׁקְפוּ**, זו התעוררות הרחמים להציל את לוט, כתוב כאן **וַיִּשְׁקְפוּ**, וכתוב שם (דברים כ"ו): **הַשְּׁקִיפָה מִמַּעוֹן קִדְשְׁךָ מִן הַשָּׁמַיִם**, מה שם לרחמים, אף כאן לרחמים.

זיו הזוהר

לה. כי המלאכים ניזונים למעלה מכח מדת החסד

נעשה שינוי אצלה.

לוית האורחים

"וְאֶבְרָהִם הִלֵּךְ עִמָּם לְשִׁלְחָם". לעשות להם לוויה, אמר רבי ייסא, אם תאמר שאברהם ידע שמלאכים הם, למה עשה להם לוויה, אלא אמר רבי אלעזר אף על פי שהיה יודע, מה שהיה רגיל לעשות עם אנשים, עשה עמהם ולוויה אותם, לפי שכך נצרך לו לאדם לעשות לוויה לאורחים, שהרי הכל בזה תולה, וכאשר הוא היה הולך עמהם נגלה הקדוש ברוך הוא על אברהם, שכתוב **"וְה' אָמַר הַמְּכֹסֶה אֲנִי מֵאַבְרָהָם וְגו'"**, **"וְה'"**, הוא ובית דינו. לפי שהקדוש ברוך הוא היה הולך עמהם.

בא וראה כאשר האדם עושה לוויה לחברו, הוא ממשיך להשכינה שתתחבר עמו, וללכת עמו בדרך הזה להצילו, ולפיכך נצרך לו לאדם ללות לאורחים.

זוהר דף קד ע"ב

ה' רצה להודיע לאברהם לפני שהופך את סדום

"וְה' אָמַר הַמְּכֹסֶה אֲנִי מֵאַבְרָהָם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה". אמר רבי יהודה, הקדוש ברוך הוא נתן כל הארץ לאברהם, להיות לו אחוזת נחלה לעולם, שכתוב, **"כִּי אֶת כָּל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲתָה רֹאֶה לָךְ אֶתְנַנֶּה וְלִזְרַעְךָ"**. וכתוב, **"שָׂא נָא עֵינֶיךָ וּרְאֵה וְגו'"**, ואחר שבקש הקדוש ברוך הוא לעקור מקומות האלה, אמר הקדוש ברוך הוא, כבר נתתי את הארץ לאברהם, והוא אב לכולם, שכתוב, **"כִּי אֲב הַמּוֹן גּוֹיִם נִתְתִּיךְ"**, ולא נאה לי למחות הבנים ולא אודיע לאביהם, שקראתי לו אברהם אוהבי, ולפיכך היה צריך להודיע לו, זהו שכתוב, **"וְה' אָמַר הַמְּכֹסֶה אֲנִי מֵאַבְרָהָם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה"**.

ענותותו של אברהם

אמר רבי אבא, בא וראה ענותותו של אברהם, שאף על פי שאמר לו הקדוש ברוך הוא **"וְעַקַּת סֹדֶם וְעַמּוֹנָה כִּי רָבָה"**, ואחר כל אלה שהאריך לדבר עמו והודיעו שרוצה לעשות דין בסדום, לא בקש מלפניו שיציל את לוט ולא יעשה בו דין, מה הטעם, בשביל שלא יתבע שכר על מעשיו, ועל כן שלח הקדוש ברוך הוא את לוט והציל אותו בזכות אברהם, שכתוב, **"וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת אַבְרָהָם וַיִּשְׁלַח אֶת לוֹט מֵתוֹךְ הַהֶפְכָּה וְגו'"**.

זוהר דף קה ע"ב

מתי הוא עת רצון לתפילה

"וְאֶבְרָהִם הָיוּ יְהִיָּה לְגוֹי גָדוֹל וְעַצוּם". מה הטעם של ברכה זו כאן, אלא בשביל להודיע, שאפילו בשעה שהקדוש ברוך הוא יושב בדין על העולם, לא נשתנה, שהרי יושב בדין על זה, וברחמים על זה, והכל ברגע אחד ובשעה אחת.

אמר רבי יהודה, והרי כתוב, **"וַאֲנִי תַפְלִי לָךְ ה' עַת רְצוֹן"**, פעמים שהיא עת רצון ופעמים שאין היא עת רצון, פעמים שומע תפלה ופעמים שאינו שומע, פעמים שנמצא ופעמים שאינו נמצא, שכתוב (ישעיהו ב"ה) **"דַּרְשׁוּ ה' בְּהִמְצָאוֹ קְרָאֵהוּ בְּהִיטּוֹ קְרוֹב"**.

אמר רבי אלעזר, כאן ליחיד כאן לצבור, כאן למקום אחד וכאן לכל העולם, לפיכך היה מברך לאברהם, שהוא שקול ככל העולם, שכתוב, **"אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ"**

זוהר תורה

בְּהַבְרָאִים, ולמדנו, באברהם, יהיה בגימטריא שלשים, כך למדנו, שלשים צדיקים מזמין הקדוש ברוך הוא בכל דור ודור לעולם, כמו שהזמין את אברהם.

זוהר בחקתי קיג ע"ב

גדלות מצות צדקה

"כִּי יִדְעֵתוּ לְמַעַן אֲשֶׁר יַצוּהוּ אֶת בְּנֵי וְגו' וְשִׁמְרוּ דֶרֶךְ ה' לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט". והלא כיון שכתוב **"וְשִׁמְרוּ דֶרֶךְ ה'"**, למה כתב **"לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט"**, אלא, מי ששומר דרכי התורה, כביכול הוא עושה צדקה ומשפט, ומהו צדקה ומשפט, זה הקדוש ברוך הוא^[לז].

בכה רבי שמעון ואמר וי להם לאנשים, שאין יודעים ואין מסתכלים בכבוד רבונם, מי הוא העושה שם הקדוש בכל יום^[לז], הלא תדע שזה הוא הנותן צדקה לעניים.

בא וראה שביארו שהעני נקשר במדת הדין, וכל מאכלו בדין הוא, וזהו המקום שנקרא **צדק**^[לח] ומי שנותן צדקה לעני, הוא עושה למעלה שיהיה השם הקדוש בשלמות כראוי, לפי ש**צדקה** היא עץ החיים^[לט], ו**צדקה** משפיע **לצדק**, וכאשר משפיע **לצדק**, אז נתחבר זה **בזאת**, והשם הקדוש נמצא בשלמות, ומי שעושה התעוררות הזאת למטה, ודאי כאילו עשה שיהיה שם הקדוש בשלמות, כדמיון שהוא עושה למטה, כך נתעורר למעלה, ועל כך כתוב (תהלים ק"ו): **"אֲשֶׁר יִשְׁמְרֵי מִשְׁפָּט עֲשֵׂה צְדָקָה בְּכָל יְעַת"**, **"עֲשֵׂה צְדָקָה"**, זה הקדוש ברוך הוא^[מ], כביכול הוא עושה אותו, אשרי חלקו שזכה לעשות השם הקדוש למעלה, לפיכך צדקה עולה על הכל, ודוקא צדקה לשמה, שהרי נתעורר **צדקה לצדק** לחברם ביחד, ולהיות כל השם הקדוש כראוי.

זינו הזוהר

שורשו של אברהם כנזכר לעיל. לז. פירוש עושה מלשון תקון קנין וכניסה ואסיפה והיינו עשיית התחברות חדשה, וצדקה רמו על ספירת תפארת עץ החיים שבה מאיר השם הוי"ה ברוך הוא, ומשפט רמו על ספירת מלכות שנקראת **צדק**, או על השכינה הקדושה, ושם מאיר השם **אדני**, ועל ידי שמירת דרך ה', ובפרט על ידי נתינת צדקה לעני, גורם עשייה והתחברות למעלה צדקה עם משפט, תפארת עם מלכות, והיינו יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, הוי"ה **ואדני**. לז. פירוש שגורם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה השם הוי"ה עם השם **אדני**, היינו עשיית שם הקדוש. לח. היינו **מלכות** בחינת מקבל דלית לה מגרמה

כלום אלא מה שמשיפיעים בה שאר הספירות, כמו הלבנה שאין לה אורה רק מן השמש, ומקורה השם **אדני**. לט. היינו ספירת **תפארת** שנקרא עץ חיים כח המשפיע, ומקורה השם הוי"ה ברוך הוא, ועל ידי מצות צדקה נעשה יחוד ב' השמות שנקרא יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, וזהו ענין שלמות השם הקדוש, כי בלתי זה היחוד אין השם הקדוש בשלמות. מ. פירוש כביכול לומר שהאדם גורם תקון בהאלהות, אבל ענין התקון היינו לצורך הנהגת העולם והמשכת השפע, ועל זה נאמר תנו עז לאלהים, אבל חלילה לחשוב כן על עצמיות האלהות.

זוהר תורה

זוהר דף קה ע"ב

עוון אנשי סדום

"וַיֹּאמֶר ה' זַעֲקַת סְדֹם וְעִמְרָה כִּי רַבָּה וגו'". אמר רבי אלעזר, בא וראה אמר לו הקדוש ברוך הוא לאברהם **"זַעֲקַת סְדֹם"**, שהרי עלה לפני מה שהם עושים לכל העולם, שמנעו רגלי אנשים שלא יכנסו בסדום ועמורה, שכתוב (איוב כ"ח): **"פָּרַץ נַחַל מֵעַם גָּר הַנְּשֻׁפְחִים מִנֵּי רֶגֶל דָּלוּ מֵאֲנוּשׁ נְעוּ"**, **"פָּרַץ נַחַל מֵעַם גָּר"**, פִּרְצָה הִיָּה פּוֹרֵץ הַנַּחַל לְאוֹתָן בְּנֵי הָעוֹלָם שֶׁנִּכְנְסוּ לָשָׁם, שְׂכוֹלָם כִּשְׂרָאוּ מִי שֶׁנִּתֵּן לֵאכּוֹל וּלְשִׁתּוֹת לְאִישׁ אַחֵר, הִיוּ מִשְׁלִיכִים אוֹתוֹ בְּעוֹמֵק הַנְּהַר, וְזֶה שֶׁלִּקַּח מֵהֶם הַלֶּחֶם עָשׂוּ לוֹ גַּם כֵּן כֵּךְ, וְעַל כֵּן כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם הִיוּ **"נְשֻׁפְחִים מִנֵּי רֶגֶל"**, שֶׁמִּנְעוּ רִגְלֵיהֶם לְבִלְתִּי בֹא שָׁמָּה, וּמִי שֶׁבֹא שָׁמָּה **"דָּלוּ מֵאֲנוּשׁ נְעוּ"**, שֶׁהִיוּ מֵעַנִּים גּוֹפֵם בְּרַעֲב, כִּי לֹא הִיוּ נוֹתְנִים לוֹ לֵאכּוֹל וּלְשִׁתּוֹת, וְנִשְׁתַּנָּה צוּרְתּוֹ מִשְׂאֵר בְּנֵי הָעוֹלָם, וְעוֹד נָעוּ כִּכְתוּב (משלי ה'): **"נָעוּ מֵעֲגֻלְתֵּיהֶּ"**, שֶׁהִיוּ נוֹטִים לִלְכַת בְּמַעְגָּל וּדְרָךְ עֲקוּם שֶׁלֹּא לְכַנּוּס לָשָׁם, וּאִפְּיֵלוּ עוֹפּוֹת הַשָּׁמַיִם נִמְנְעוּ לְבֹא שָׁמָּה, שִׁכְתוּב (איוב כ"ח): **"נִתְיָב לֹא יִדְעוּ עֵיט וגו'"**, וּלְפִיכֵךְ כָּל הָעוֹלָם הִיָּה צוּעֵק עַל סְדוֹם וְעַל עַמּוֹרָה וְעַל כָּל הָעָרִים, שְׂכוֹלָם בְּדַמְיוֹן אַחַד הִיוּ. **"זַעֲקַת סְדֹם וְעִמְרָה כִּי רַבָּה"**. אמר לו אברהם, למה, אמר לו, וחטאתם כי כבדה מאד, לפיכך ארדה נא ואראה.

זהר דף קה ע"ב

ענין ירידת ה'

"אֲרִדָּה נָא וְאֶרְאֶה הַכְּצַעֲקָתָהּ הַבָּאָה אֵלַי עֲשׂוּ כָּלָה". אמר רבי שמעון, מהו **"אֲרִדָּה נָא"**, וכי לא ידע הקדוש ברוך הוא שהיה צריך לומר **"אֲרִדָּה נָא וְאֶרְאֶה"**, והרי הכל גלוי לפניו, אלא **"אֲרִדָּה נָא"** מן מדרגת הרחמים למדרגת הדין. וזהו ירידה [מא], ואראה, ראייה הזאת היא להשיג עליהם באיזה דין לדון אותם, מצאנו ראייה לטוב ומצאנו ראייה לרעה, ראייה לטוב, שכתוב (שמות ב'): **"וַיִּרְאֵה אֱלֹהִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּדַּע אֱלֹהִים"**, ראייה לרעה, שכתוב **"אֲרִדָּה נָא וְאֶרְאֶה"**, להשיג עליהם בדין, ועל כן אמר הקדוש ברוך הוא **"הַמְכֹּסֶה אֲנִי מֵאֲבָרָהֶם"**.

מידת הדין צועקת

"הַכְּצַעֲקָתָהּ". הכצעקתם צריך לומר, שהרי כתוב **"זַעֲקַת סְדֹם וְעִמְרָה"**, ושתי ערים היו, ולמה **"הַכְּצַעֲקָתָהּ"**, אלא מהו **"הַכְּצַעֲקָתָהּ"**, זו גזירת הדין התובעת דין בכל יום, שכך למדנו, הרבה שנים עמדה מדת הדין ותבעה מלפני הקדוש ברוך הוא דין על שמכרו אחי יוסף את יוסף, לפי שמדת הדין צועקת על דין, ועל כן כתוב **"הַכְּצַעֲקָתָהּ הַבָּאָה אֵלַי"**, מהו **"הַבָּאָה אֵלַי"**, זה הוא סוד, כמו שכתוב **"בְּעָרֵב הִיא בָּאָה וּבְבֹקֶר הִיא שָׁבָה"**, וזהו **הַבָּאָה אֵלַי תְּמִיד [מב]**.

זיו הזוהר

מא. כי רצון הקדוש ברוך הוא הוא רק להטיב ולא ברצון הבורא יתברך. להרע, ועל כן התגברות מדת הדין להרע היא ירידה מב. לקטרג על העולם כאשר יבא השטן משוטט

"עֲשׂוּ כְּלָהּ". למי אמר כך, אפשר תאמר לאותן המלאכים, מי ראה מדבר עם זה ומפקד לאחר^[מ], אלא לאברהם אמר כך, שברשותו עמדו אלה המקומות, ולמה "עֲשׂוּ", עשה צריך לומר, אלא זה אברהם והשכינה שלא סרה ממנו.

דבר אחר, עשו, שאמר כך להמלאכים מה שאמר לאברהם, לפי שהיו מזומנים שם והיו נמצאים שם לעשות הדין, ועל כן אמר עשו.

דבר אחר, "עֲשׂוּ", כתרגומו עבדו^[מד].

זוהר בראשית דף קו ע"א

דרך הצדיקים לבקש רחמים על דורם

"וַיִּגַשׁ אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲאֵף תִּסְפָּה צְדִיק עִם רָשָׁע". אמר רבי יהודה מי ראה אב רחמן כאברהם, בא וראה בנח כתיב, "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְנֹחַ קַח לְךָ בָּשָׂר בָּא לְפָנַי וּגוֹ", עֲשֵׂה לְךָ תֵּבַת עֲצֵי גִפְרִי, וּשְׂתַק נֹחַ וְלֹא אִמַּר לוֹ כְּלוּם, וְלֹא בִקֵּשׁ רַחֲמִים, אֲבָל אַבְרָהָם בִּשְׂעָה שֶׁאִמַּר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא "זַעַקַת סֹדֶם וְעִמְרָה כִּי רַבָּה וּגוֹ", אֲרָדָה נָא וְאֶרְאֶה וּגוֹ", מִיד כְּתוּב, "וַיִּגַּשׁ אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲאֵף תִּסְפָּה צְדִיק עִם רָשָׁע", אִמַּר רַבִּי אֲלֵעֶזֶר, אֵף אַבְרָהָם לֹא עָשָׂה בְּשִׁלְמוֹת כְּרֹאוּי, נֹחַ לֹא עָשָׂה כְּלוּם לֹא כֵךְ וְלֹא כֵךְ, אַבְרָהָם תִּבְעֵי שִׁיחָה הַדִּין כְּרֹאוּי, שֶׁלֹּא יָמוֹת הַזְּכָאִי עִם הַחַיִּיב, וְהַתְּחִיל מִחֲמִשִּׁים עַד עֲשָׂרָה, עָשָׂה וְלֹא גָמַר, שֶׁלֹּא בִקֵּשׁ רַחֲמִים בֵּין כֵךְ וּבֵין כֵךְ, שֶׁאִמַּר אַבְרָהָם אֵינִי מִבְּקֵשׁ לְתִבְעֵי שֶׁכֵר מִעֲשִׂי, אֲבָל מִי עָשָׂה בְּשִׁלְמוֹת כְּרֹאוּי, זֶה מִשָּׁה, שְׁכִיּוֹן שֶׁאִמַּר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, "סֵרוּ מִהֵר מִן הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צְוִיתֶם עֲשׂוּ לָהֶם עֲגָל מִסִּכָּה וּגוֹ", מִיד מֵהַ כְּתוּב, "וַיִּחַל מִלְּשָׁה אֶת פִּי ה' אֶלְהֵיו וּגוֹ", עַד שֶׁאִמַּר "וַיַּעַתָּה אִם תִּשָּׂא חֲטָאתֶם וְאִם אֵין מִחְנִי נָא מִסְּפָרָךְ אֲשֶׁר כָּתַבְתָּ", אֵף עַל פִּי שְׁכוּלִם חֲטָאוּ, וְלֹא זֶה מִשֶּׁם עַד שֶׁאִמַּר לוֹ, "סִלַּחְתִּי כְּדִבְרֶךְךָ", אֲבָל אַבְרָהָם לֹא הִסְתַּכֵּל אֲלֵא אִם נִמְצָא בְּהֶם צְדִיקִים, וְאִם אֵין לֹא, וְעַל כֵן לֹא הִיָּה בְּעוֹלָם אִישׁ שִׁיגִין עַל דּוּרוֹ כְּמִשָּׁה, שֶׁהוּא רוּעָה נֶאֱמָר.

אברהם ביקש מחמישים עד עשרה

"וַיִּגַּשׁ אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר", הִכִּין עֲצָמוֹ לְתִבְעֵי כֵךְ, אוֹלֵי יִמְצָאוּן שֶׁם חֲמִשִּׁים. הַתְּחִיל מִן חֲמִשִּׁים שֶׁהוּא תַחֲלַת הַהִשְׁגָּה^[מ], עַד עֲשָׂרָה שֶׁהוּא מִדְּרָגָה הָעִשִּׁירִית סוּף כֹּל הַמְּדֻרְגוֹת, אִמַּר רַבִּי יִצְחָק עַד עֲשָׂרָה, אֵלּוֹ עֲשָׂרָה יָמִים שְׁבִין רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְיוֹם הַכְּפוּרִים, לְפִיכֵךְ הַתְּחִיל מִחֲמִשִּׁים עַד עֲשָׂרָה, וְכֹאשֶׁר הִגִּיעַ לְעֲשָׂרָה אִמַּר, מִכָּאן וְלִמְטָה אֵין הוּא הַמְּקוֹם שְׁעוֹמֵד בְּתִשׁוּבָה^[מ] לְפִיכֵךְ לֹא יֵרֵד לְמְטָה מִעֲשָׂרָה.

זיו הזוהר

בארץ. עתה רוצה לפרש עֲשׂוּ כְּלָהּ בדרך אופן הצווי, ותבא העי"ן בניקוד חט"ף קמ"ץ, לכן מקשה דכיון שהקדוש ברוך הוא דבר עם אברהם לא יתכן הצווי להמלאכים. **מד.** לפי זה יפורש כפירוש רש"י, ותבא העי"ן בניקוד קמ"ץ כמו שהוא בחומשים שלנו. **מה.** היינו שבקש אברהם אולי נמצאים בהם בעלי תשובה, ורצה לעורר רחמים ולהמתיק הדינים בעולם ששם הוא המתקת הדינים והיינו עולם הבינה שיש בו חמשים שערי בינה, וזה העולם נקרא תחלת ההשגה מעילא לתתא עד עשרה היינו עולם המלכות ספירה האחרונה. **מו.** כאמרם ז"ל על הפסוק דָּרְשׁוּ ה' בְּהִמְצָאוֹ אֵלּוֹ עֲשֵׂרִית יָמֵי תִשׁוּבָה שֶׁנִּמְצָא אֵז גַּם לִיחִיד, וְעַל פִּי דְבַרֵי רַבִּי יִצְחָק הֵרִי זֶה רִמּוֹ לְדוּרוֹת.

זוהר תורה

זוהר דף קו ע"א

לוט נתן לאכול למלאכים

"וַיָּבֵאוּ שְׁנֵי הַמַּלְאָכִים סֹדְמָה בְּעָרָב וּגוּ". אמר רבי יוסי, בא וראה מה כתוב למעלה, **"וַיִּלְךְ ה' כַּאֲשֶׁר כָּלָה לְדַבֵּר אֶל אַבְרָהָם"**, שהרי כיון שנסתלקה השכינה מאברהם, ואברהם שב למקומו, אז **"וַיָּבֵאוּ שְׁנֵי הַמַּלְאָכִים סֹדְמָה בְּעָרָב"** שהרי אחד נסתלק עם השכינה, ונשארו אלו השנים, כיון שראה אותם לוט רץ אחריהם, מה הטעם, וכי כל אותן שהיו באים שמה, הוא הכניסם לביתו ונתן להם לאכול ולשתות, ובני העיר איך לא הרגוהו, שהרי לבתו עשו דין, ומה הוא, שבתו של לוט נתנה פת לחם לעני אחד, הכירו בה, מְשֻׁחוּהָ בדבש והושיבוה בראש הגג עד שאכלוה הדבורים, אלא לפי שהיה בלילה, חשב שלא יסתכלו בו בני העיר, ועם כל זה, כשנכנסו לבית, נאספו כולם וסבבו הבית.

לוט הכניס את המלאכים לביתו

אמר רבי יצחק, מפני מה רץ לוט אחריהם, שכתוב: **"וַיֵּרָא לוֹט וַיִּקָּם לְקִרְאתָם"**, רבי חזקיה ורבי ייסא, אחד אמר, צורתו של אברהם ראה עמהם^[מיו], ואחד אמר שהשכינה שרתה עליהם, כתוב כאן: **"וַיֵּרָא לוֹט וַיִּקָּם לְקִרְאתָם"**, וכתוב שם: **"וַיִּרְץ לְקִרְאתָם מִפְּתַח הָאֵהָל"**, מה שם ראה השכינה, אף כאן ראה השכינה.

"וַיֹּאמֶר הֲנֵה נָא אֲדֹנָי", **באלף דלת נון יוד**, "סורו נא", גשו נא, צריך לומר, מהו "סורו נא". אלא להנהיגם אחורי הבית, כדי שלא יראו אותם בני העיר, ולא יכנסו בדרך ישר לבית, ולפיכך אמר: "סורו נא".

(דף קז ע"א)

רבי חזקיה אמר, בא וראה כיון שראה הקדוש ברוך הוא מעשה סדום ועמורה, שלח אותן המלאכים להשחית לסדום, מה כתוב: **"וַיֵּרָא לוֹט"**, ראה להשכינה, וכי מי יכול לראות את השכינה, אלא שראה אור מזהיר שהאיר ועלה על ראשיהם, ואז **"וַיֹּאמֶר הֲנֵה נָא אֲדֹנָי"**, **באלף דלת** כמו שנתבאר, ובעבור אותו האור של השכינה שהיה מאיר, אמר "סורו נא אֶל בֵּית עֲבָדְכֶם וְלִינִי וְרַחְצוּ רַגְלֵיכֶם", אברהם לא עשה כך, אלא בתחלה אמר **"וְרַחְצוּ רַגְלֵיכֶם"**, אחר כך **"וְאָקְחָה פֶת לַחֶם"**, אבל לוט אמר "סורו נא אֶל בֵּית עֲבָדְכֶם וְלִינִי", ואחר כך **"וְרַחְצוּ רַגְלֵיכֶם וְהִשְׁכַּמְתֶּם וְהִלְכְתֶּם לְדַרְכְּכֶם"**, כדי שלא יכירו בהם אנשים, **"וַיֹּאמְרוּ לֵא, פִי בְּרַחוּב נְלִינִי"**, לפי שכך היו עושים האורחים שנכנסים שמה, שלא היה איש שיכניסם לבית, ועל כן אמרו: "לא, פִי בְּרַחוּב נְלִינִי", מה כתוב, **"וַיִּפְצַר בָּם מְאֹד וּגוּ"**.

שליחות של ב' המלאכים

בא וראה הקדוש ברוך הוא כשעושה דין בעולם, שליח אחד עושה לזה, וכאן אנו רואים שני שלוחים, למה, וכי לא היה די באחד, אלא לפי שאחד היה להוציא את לוט ולהציל אותו, ואחד להפוך את העיר ולהשחית את הארץ.

זינו הזוהר

מז. זה פלא, ואפרש בקיצור לפי עניות דעתי בדרך אפשר, כי אברהם שליוה את המלאכים כדרכו

זוהר תורה

זוהר דף קז ע"ב

ה' רחום בדין

"וְה' הַמְטִיר עַל סֹדִם וְעַל עֲמֻרָה וּגּוֹ". "וְה'", זו מדרגת הבית דין שלמטה שנוטל רשות משלמעלה, רבי יצחק אמר, שעשה הדין ברחמים, שכתוב: "מֵאֵת ה' מִן הַשָּׁמַיִם", בשביל שיהיה נמצא הדין עם רחמים, ואם תשאל מהו רחמים כאן, שכתוב: "וַיְהִי בְשַׁחַת אֱלֹהִים אֶת עָרֵי הַפֶּקֶר וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת אַבְרָהָם וּגּוֹ", ואחר כך יצאו ממנו שתי אומות שלימות, וזכה שיצא ממנו דוד ושלמה המלך[מי].

עונשם של סדום

ובא וראה, סדום בדין של גיהנם נידון, שכתוב: "וְה' הַמְטִיר עַל סֹדִם וְעַל עֲמֻרָה גְפֹרִית וְאֵשׁ מֵאֵת ה' מִן הַשָּׁמַיִם", זה מצד של מים וזה מצד של אש, זה וזה הוא דין של גיהנם, ורשעי גיהנם בשני דינים האלו נידונים.

(דף קח ע"א)

בא וראה שבני המבול לא נידונו אלא באש ומים, מים קרים ירדו מלמעלה, ומים רותחין עלו מלמטה כאש, ונידונו בשני דינים, לפי שהדין שלמעלה כך הוא, ולפיכך בסדום היה גפרית ואש, ואלו אנשי סדום ועמורה לא יקומו ליום הדין, והמקרא מוכיח כך, שכתוב (דברים כ"ט): "גְפֹרִית וּמֶלַח שְׂרָפָה כָּל אֶרֶץָּהּ וּגּוֹ, כְּמֵהֶפְכַת סֹדִם וְעֲמֻרָה אֲשֶׁר הֶפְּךָ ה' בְּאֶפֶס וּבְחֻמְתּוֹ", "אֲשֶׁר הֶפְּךָ ה'", בעולם הזה, "בְּאֶפֶס", בעולם הבא, "וּבְחֻמְתּוֹ", בזמן שעתיד הקדוש ברוך הוא להחיות מתים, וכמו שארצם נאבדה לעולם ולעלמי עולמים, כן גם נאבדו הם לעולם ולעלמי עולמים.

מידה כנגד מידה

ובא וראה דין של הקדוש ברוך הוא מדה כנגד מדה, הם לא היו משיבים נפש העני במאכל ומשתה, אף כך הקדוש ברוך הוא לא ישיב להם נפשותיהם לעולם הבא, ובא וראה, הם נמנעו מצדקה שנקראת חיים, אף הקדוש ברוך הוא מנע מהם חיים בעולם הזה ובעולם הבא, וכמו שהם מנעו דרכים ומסילות מבני העולם, כן גם הקדוש ברוך הוא מנע מהם דרכים ומסילות הרחמים, מלרחם עליהם בעולם הזה ובעולם הבא.

רבי אבא אמר, כל בני העולם יקומו, ויעמדו לדין, ועליהם כתוב (דניאל י"ב): "וְאֵלֶּה לְחֻרְפוֹת לְדָרְאוֹן עוֹלָם". והקדוש ברוך הוא בעל הרחמים הוא, כיון שדן אותם בזה העולם וקבלו הדין, אל ידונו בכל הדינים:

זוהר דף קח ע"ב

למה נעשית נציב מלח

"וּתְבַט אֲשֶׁתּוֹ מֵאַחֲרָיו וּגּוֹ". "מֵאַחֲרָיו", מאחריה צריך לומר, אלא מאחורי השכינה, רבי יוסי אמר, מאחוריו של לוט, שהמשחית הלך אחריו, וכי אחריו הלך, הלא הוא שלחו

זיו הזוהר

לעשות עם אורחים האציל בזה עליהם מן האור
מקיף שלו, כידוע בסוד לוי, ולוט כיון שנתגדל
בבית אברהם היה מכיר זאת, ושה"י.
מת. היינו רות המואביה.

משם^[מט], אלא בכל מקום שהלך לוט היה מעכב המשחית מלחבל, וכל מקום שהלך לוט כבר ועזבו לאחריו, היה מהפכו המשחית, ולפיכך אמר לו, "אל תבִּיט אַחֲרַיָּךְ", שהרי אני משחית אחרֶיךָ, ועל כן כתוב, "וַתִּבֶּט אֶשְׁתּוֹ מֵאַחֲרָיו", וראתה המשחית, אז, "וַתְּהִי נֹצֵיב מְלַח", שהרי כל זמן שהמשחית אין רואה פני האיש, אינו משחית אותו, וכיון שאשתו החזירה פניה להסתכל אחריו, מיד "וַתְּהִי נֹצֵיב מְלַח".

(דף קז ע"ב)

אמר רבי יצחק, בא וראה בזמן שהדין שורה בעולם, הרי אמרו שיהיה נזהר אז האדם מלהמצא בשוק, לפי שכיון שהדין שורה, אינו משגיח בין צדיק לרשע, ועל כן יהיה נזהר מלהמצא שם, והרי אמרו שבשביל זה נסתר נח בהתיבה, שלא יסתכל בעולם בזמן שהדין נעשה, וכן כתוב (שמות י"ב): "וְאַתֶּם לֹא תֵצְאוּ אִישׁ מִפֶּתַח בֵּיתוֹ עַד בֹּקֶר", עד שיהיה נעשה הדין, אף כאן שבביל זה "וַיֹּאמֶר הַמַּלְטָה עַל נַפְשֵׁךָ אֶל תִּבֶּיט אַחֲרַיָּךְ וְגו'".

זוהר דף קח ע"א

וַיְהִי בְשַׁחַת אֱלֹהִים וְגו' וַיִּשְׁלַח אֶת לוֹט מִתּוֹךְ הַהֶפְכָּה בְּהַפֵּךְ אֶת הָעָרִים אֲשֶׁר יָשָׁב בָּהֶן לוֹט. אמר רבי חייא, מהו "בְּהַפֵּךְ אֶת הָעָרִים אֲשֶׁר יָשָׁב בָּהֶן לוֹט"^[נ], אלא בכל הערים עשה לוט דירתו, שכתוב, "וְלוֹט יָשָׁב בְּעָרֵי הַכְּפָר וַיֹּאֲהֵל עַד סְדֹם", שלא קבלו אותו, מלבד מלך סדום שקבל אותו בסדום שבביל אברהם.

דף קה ע"א

רבי אבא, אמר מהו "אֲשֶׁר יָשָׁב בָּהֶן לוֹט", וכי בכל הערים ישב לוט, אלא שבביל לוט היתה ישיבה בהערים, שלא נחרבו עד עתה, לפי שכולם היו רשעים, ולא נמצא ביניהם שיהיה בו איזו זכות, מלבד לוט, ואפשר תאמר בזכותו, לא, אלא בזכותו של אברהם, מכאן למדנו שכל מקום שיושבים בו רשעים הוא נחרב, אמר רבי שמעון, בא וראה שהשמוש שעושה אדם לצדיק, שמוש הזה מגין עליו בעולם, ולא עוד אלא שאף על פי שהוא רשע, לומד מדרכיו ועושה אותם, בא וראה שהרי שבביל שנתחבר לוט עם אברהם, אף על פי שלא למד כל מעשיו, למד לעשות טובות עם הבריות, כמו שהיה עושה אברהם, ובזה היה קיום הישוב לכל אותן הערים, כל זמן ההוא שישבו בהן, לאחר שנכנס לוט ביניהם^[נא].

זוהר דף קט ע"א

וַיַּעַל לוֹט מִצּוֹעַר וַיֵּשֶׁב בְּהָר הוּא וּשְׁתֵּי בָנָתָיו עִמּוֹ. מה הטעם, לפי שראה שהיה קרוב לסדום יצא משם.

זוהר תורה

זיו הזוהר

- מט. פירוש הלא מלאך המשחית שלח את לוט מסדום והוא נשאר שם להשחית ולהפוך.
 נ. קשיא ליה הלשון רבים הָעָרִים אֲשֶׁר יָשָׁב בָּהֶן כי היה צריך לומר העיר אשר ישב בה.
 נא. ובה יתורץ אֲשֶׁר יָשָׁב בָּהֶן לוט היינו שבזכותו נתקיים היושב בהן.

(דף קי ע"א)

אמר רבי אלעזר, בא וראה לוט יצאו ממנו ומבנותיו שתי אומות נפרדות, ונתקשרו בצד ההוא הראוי להנ^ג, ועל כן הקדוש ברוך הוא מסבב סבות ומגלגל גלגולים בעולם, שיהיה נעשה הכל כראוי, ויתקשר הכל במקומו, בא וראה יפה היה לו ללוט, שהקדוש ברוך הוא יוציא ממנו ומאשתו שתי אומות האלה, אלא נתגלגל כך כדי שיתקשרו במקומם הראוי להן, ויצאו מתוך יין, ויין ההוא נודמן להם בהמערה בלילה ההוא, וזהו הסוד שנעשו כמו שכתוב, "וַיִּשְׁתְּ מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכָּר"^ג וענין זה נתבאר.

בא וראה מואב ועמון הן קראו להם שמות, מואב, מאב, רבי יוסי אמר, הבכירה בעזות אמרה, מואב, מאבי הוא, "וְהִצְעִירָה גַם הוּא יְלֵדָה בֵּן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ בֶּן עַמִּי", בצניעות אמרה, בן עמי, שנולד מעמי, ולא אמרה ממי היה.

בא וראה בתחלה כתוב, "וְלֹא יָדַע בְּשִׁכְבָּהּ וּבְקוֹמָהּ", בוא"ו, ונקוד על וא"ו, לפי שעזר מלמעלה היה נמצא במעשה ההוא, שעתיד מלך המשיח לצאת ממנו, ולפיכך נשלם כאן בוא"ו, ובשניה כתוב ובקמה חסר וא"ו, לפי שלא יצא ממנה חלק להקדוש ברוך הוא כמו מהראשונה^ג, ועל כן כתוב בראשונה הבכירה ובקמה, בוא"ו מלא ונקודה עליה, רבי שמעון אמר, לא ידע שעתיד הקדוש ברוך הוא להעמיד ממנו דוד המלך ושלמה וכל שאר מלכים ומלך המשיח, בא וראה זו הקימה שכתוב ברות, (רות ג): "וַתִּקֶּם בְּטָרִם יַכִּיר אִישׁ אֶת רַעְהוּ וּגְוִי", ביום ההוא היה לה קימה בודאי, שנתחבר עמה בעז להקים שם המת על נחלתו, ויצאו ממנה כל אותן המלכים וכל החשובים שבישראל, "וְלֹא יָדַע בְּשִׁכְבָּהּ", שכתוב, "וַתִּשְׁכַּב מִרְגְּלוֹתָיו עַד הַבֶּקֶר". "וּבְקוֹמָהּ", שכתוב: "וַתִּקֶּם בְּטָרִם יַכִּיר אִישׁ אֶת רַעְהוּ וּגְוִי". לפיכך ובקומה" נקוד וא"ו.

בא וראה ענותנותו של אברהם, שהרי אפילו בתחלה כשרצה הקדוש ברוך הוא לעשות דין בסדום, לא בקש ממנו רחמים על לוט, ואחר כך שכתוב: "וַיֵּרָא וְהִנֵּה עֲלֶה קִיטֵר הָאָרֶץ פְּקִיטֵר הַכְּבָשָׁן", לא היה שואל על לוט, ולא אמר עליו להקדוש ברוך הוא כלום, וכן גם הקדוש ברוך הוא לא אמר לו דבר, כדי שלא יחשוב אברהם שהקדוש ברוך הוא גרע מזכותו כלום, ואפשר תאמר שאברהם לא היה מחשיב את לוט בלבו כלל, הרי מסר נפשו ללכת להתגר מלחמה בחמשה מלכים גבורים, כמו שכתוב: "וַיִּשְׁמַע אַבְרָם כִּי נִשְׁבָּה אָחִיו וּגְוִי", וכתוב: "וַיִּחַלֵּק עֲלֵיהֶם לְלִיָּהּ וַיִּפֶּם", וכתוב: "וַיֵּשֶׁב אֶת כָּל הָרֶכֶשׁ וְגַם אֶת לוֹט אָחִיו וּרְכֻשׁוֹ הַיָּשִׁיב", אבל מאהבתו שאהב להקדוש ברוך הוא, וראה מעשיו של לוט שאינן ביושר כראוי, לא רצה אברהם שבעבורו יוותר הקדוש ברוך הוא כלום משלו, ולפיכך לא תבע עליו רחמים, לא בתחלה ולא בסוף.

זיו הזוהר

נב. פירוש להולד מן הערוה של אב ובת. **נג.** היינו שנח התרחק מן הקדושה ונתקרב הקדושות כידוע. **נד.** כי מהבכירה יצאה רות אם המלך דוד ושלמה, להסטרא אחרא כנוצר לעיל, וכן לוט, וזה היה

זוהר דף קיא ע"א

"וַיִּסַּע מִשָּׁם אַבְרָהָם אֶרְצָה הַנֶּגֶב". כל נסיעותיו היו לצד דרום, יותר מלצד אחר, לפי שהרי בחכמה עשה כך להתדבק בבחינת הדרום^[א].

זוהר דף קיא ע"ב

"וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל שְׂרָה אִשְׁתּוֹ אַחְתִּי הִיא". למדנו שאין נצרך לו לאדם לסמוך על נס, ואם הקדוש ברוך הוא עושה נס לאדם, אין לו לסמוך על הנס פעם אחר, לפי שאין בכל שעה ושעה נזדמן הנס, ואם מכניס האדם עצמו במקום שהנזק שכיח לעין, הרי נתמעטה כל זכותו ממה שעשה בתחלה וזה מבואר, כמו שכתוב: "קִטְנִיתִי מִכָּל הַחֲסָדִים וְגו'", ואברהם כיון שעלה ממצרים וניצל פעם אחת, עתה למה הכניס עצמו בצער כבראשונה ואמר "אַחְתִּי הִיא", אלא אברהם לא סמך על זכותו כלל, כי ראה השכינה תדיר במדורה של שרה ולא זוה משם, ולפי שהיתה השכינה שם, סמך עליה אברהם ואמר "אַחְתִּי הִיא", ככתוב (משלי ז): **"אָמַר לַחֲכָמָה אַחְתִּי אֶתְּ",** רבי שמעון אמר, אברהם בחכמה עשה, שאמר בשביל השכינה שהיתה עם שרה אחותי היא, מה הטעם, לפי שאברהם מצד בחינת הימין הוא לכך אמר **"אַחְתִּי הִיא".** וסוד הזה כמו שכתוב (שיר ה'): **"אַחְתִּי רַעִיָּתִי יוֹנָתִי תַמְתִּי"**^[א], ועל כן אברהם קראה תמיד אחותי, לפי שנדבק עמה ולא יתפרדו זה מן זה לעולם, לבסוף מה כתוב, **"וְגַם אָמְנָה אַחְתִּי בַת אָבִי הִיא וְגו'".** וכי כך היה, אלא הכל בשביל השכינה אמר אחותי היא בתחלה. שכתוב (משלי ז): **"אָמַר לַחֲכָמָה אַחְתִּי אֶתְּ".** אחר כך אמר **"וְגַם אָמְנָה אַחְתִּי בַת אָבִי הִיא".** מה וגם, להוסיף על מה שאמר בתחלה. **"אַחְתִּי בַת אָבִי הִיא",** בת של חכמה העליונה^[א]. ולפיכך נקראת אחותי, ונקראת חכמה, **"אֵךְ לֹא בַת אָמִי".** אלא ממקום ראשית הכל סתום העליון^[א] ועל כן **"וַתְּהִי לִי לְאִשָּׁה",** באחזה בחביבות. שכתוב (שיר ב'): **"וַיִּמְיֵנִי תַחְבֵּקֵנִי",** והכל סוד של חכמה היא, בא וראה בראשונה כאשר ירדו למצרים כך אמר, בשביל להתדבק עם האמונה^[א], וקרא לה אחותי. בשביל שלא יטעו באותן מדרגות החיצונות, אף כאן אחותי, בשביל שלא יסור מן האמונה כראוי, שהרי אבימלך וכל אותן יושבי הארץ היו הולכים אחר עבודה זרה, והוא נדבק עם האמונה, ולפיכך נכנס שמה ואמר אחותי היא, מה אחות אינה נפרדת מן האח לעולם, אף כאן כך, שהרי אשה יכולה להתפרד, אבל אחות אינה נפרדת, שהרי שני אחים אין יכולים להפרד לעולם ולעלמי עולמים, ולפיכך אמר אברהם, **"אַחְתִּי הִיא",** שהרי כולם היו להוטים אחר האורות של כוכבים ומזלות ועבדו להם, ואברהם נדבק עם האמונה ואמר **"אַחְתִּי הִיא"** שלא יפרד לעולם, וסימנך (ויקרא כ"א):

זיו הזוהר

ממקום קדושה אחת נובעין, והיינו מן ספירת חכמה עולם האצילות שנקרא אבא.
 נז. היינו ספירת חכמה עולם האצילות שנקרא אבא.
 נח. כי עולם האצילות הוא סתום וגבוה מהשגתנו, כנזכר לעיל שספירת בינה הנקרא עולם הבריאה היא ראשית השגתנו.
 נט. היינו השכינה הקדושה.

והיינו ג"כ נשמת המשיח, ומהצעירה יצאה רק נעמה אשת רחבעם, והיא רק כמו שאר הנשים של מלכי בית דוד.

נה. היינו במדת החסד בחינת הימין.

נו. מה שם אחותו מוסב על השכינה הקדושה אף כאן כן, כי שורש קדושת אברהם שהיא מדת החסד בחינת הימין ושורש השכינה הקדושה שניהם

זוהר תורה

"וְלֹאֲחֹתוֹ הִבְתּוּלָהּ", הנאמר לכהן, הוא המקום שאברהם שורה בו¹⁰, ולפיכך נדבק אברהם בהאמונה כאשר ירד למצרים וכאשר הלך לארץ פלשתים, משל לאדם הרוצה לרדת תוך בור עמוק, ומפחד שלא יוכל לעלות מתוך הבור, מה עושה, קושר קשר של חבל למעלה מן הבור, ואומר כיון שקשרתי קשר זה, מכאן ולהלאה אכנס שמה, כך אברהם בזמן שבקש לירד למצרים, טרם שנכנס שמה קשר הקשר של האמונה בתחלה להתחזק בו, ואחר כך ירד, אף כך עשה כשנכנס לארץ פלשתים.

זוהר דף קיא ע"ב

וַיבֹּא אֱלֹהִים אֶל אַבְיִמֶלֶךְ וּגּוֹ'. וכי הקדוש ברוך הוא בא אצל הרשעים, כמו שכתוב: **"וַיבֹּא אֱלֹהִים אֶל לָבָן"**, **"וַיבֹּא אֱלֹהִים אֶל בְּלָעַם"**. אלא אותו ממונה השליח שנתמנה עליהם היה. לפי שכולם כאשר עושים השליחות, נוטלים השם הזה, ומצד הדין הם באים. ולכך **"וַיבֹּא אֱלֹהִים אֶל אַבְיִמֶלֶךְ בְּחִלּוֹם הַלַּיְלָה"**. (ויקרא ח' ע"א) רבי אחא אמר, במה שכתוב: **"וַיבֹּא אֱלֹהִים אֶל אַבְיִמֶלֶךְ"**. מפני מה באומות העולם **וַיבֹּא אֱלֹהִים**, ולישראל לא. אלא כך למדנו, אלהים שכתוב כאן, זה כח השר הממונה עליו היה. וזה הוא הסוד של אלהים אחרים. כדמיון זה **"וַיבֹּא אֱלֹהִים אֶל לָבָן"**, **"וַיבֹּא אֱלֹהִים אֶל בְּלָעַם"**, זה הכח הממונה עליהם היה. אף כאן **"וַיֵּאמֶר אֱלֹהִים הָאֱלֹהִים בְּחִלּוֹם"**, כך הוא בודאי. **"גַּם אֲנֹכִי יַדְעֵתִי"**. גם למה כתוב כאן, אלא לרבות הוא בא. שאף על פי שלמעלה ממני יודע, **"גַּם אֲנֹכִי יַדְעֵתִי, וְאֶחְשֶׂה גַם אֲנֹכִי"**, גם לרבות. **"אוֹתָךְ מִחֲטוּ לִי"**, מחטו חסר אלף כתוב, ומפני מה אמר לי, הלא החטא אינו נגד השר. אלא כך למדנו, בחטאי העם שלמטה נעשה פגם למעלה. בעבור חטאי העם שלמטה, מעבירים להשר שלהם למעלה מן ממשלתו. זהו שכתוב: **"וְאֶחְשֶׂה גַם אֲנֹכִי אוֹתָךְ"**. שאף על פי שבמקום גבוה ממני תולה הדבר, אחשך גם אנכי. גם לרבות לטובת עצמו. **"מִחֲטוּ לִי"**, כדי שלא יהיה נמצא בי כמו מחט הנעוץ בבשר. שלא תגרום לי אתה בחטאך להעביר אותי מן ממשלתי ויקוצו בי. כמה דאת אמרת (ויקרא כ'): **"וְאֶקֶץ בָּם"**. שלא תדקר אותי במחטך כקוצים הנעוצים בבשר. ויש לך לדעת כי שם הקדוש ברוך הוא (ישעיהו נ"ו): **"רָם וְנִשְׂא שָׁכַן עַד וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ"**. והוא בלבדו מלך על כל מה שנמצא. בין למעלה בין למטה. והיכל הקדוש שלו באמצע הוכן. וסביבו יש שבעים כתרים. ומהם נשפעים ע' שרים. ונתמנו על ע' אומות העולם. להיות כל אחד ואחד שולט על עמו ועל ארצו. והקדוש ברוך הוא נתן לישראל בלבדם סוד שמו הקדוש¹¹ והוא שולט על ישראל וירושלים. זהו שכתוב (דניאל

"כִּי שָׁמַךְ נִקְרָא עַל עִירָךְ וְעַל עַמְּךָ". ואין לעם אחר חלק בהקדוש ברוך הוא. שכתוב (דברים ל"ב): **"כִּי חִלַּק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ"**. ועם ישראל בחטאיהם עושים פגם למעלה. ומה הוא, כמו שכתוב (ישעיהו נ'): **"וּבְפִשְׁעֵיכֶם שִׁלַּחְתֶּם אִמְכֶם"**.

זיו הזוהר

ס. כי גם הכהן שרשו הוא מדת החסד כמו **סא.** סוד שמו הקדוש היינו השכינה הקדושה באברהם. שעליה נאמר ביום ההוא יהיה ה' אִתְּךָ וְשִׁמוֹ אִתְּךָ.

זוהר ויצא קנט ע"ב

"וְהָיָה פְקֹדֶךָ אֶת שְׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמַר וגו'". אמר רבי שמעון, פקידה אין היא מן המזל. ואם תשאל הרי בנים במזל תולה ולא למטה[סב], אבל כאן בשרה לא היה תולה במזל, אלא והי' כתיב, הכל ביחד[סג]. אם כן למה כתוב פקידה[סד], אלא ודאי שזכירה היתה בתחלה. ונמסר מפתח הזה למטה[סה]. כמו שכתוב: **"וְאֵת בְּרִיתִי אֶקִּים אֶת יִצְחָק אֲשֶׁר תֵּלַד לְךָ שְׂרָה לְמוֹעֵד הַזֶּה בְּשָׁנָה הָאַחֶרֶת".** ואחר כך כיון שכבר נזכרה בסוד עליון, נאמר אחרי כן בסוד בחינת נוקבא פקידה, להיות כולל הכל ביחד.

(דף קטו ע"א)

ולמדנו פקד את שרה. פקידה לנקבה, זכירה לזכור. ולפיכך **"וְהָיָה פְקֹדֶךָ אֶת שְׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמַר".** שכתוב: **"שׁוֹב אָשׁוּב אֶלֶיךָ כְּעַת חַיָּה וגו'".** מכאן נשמע שכתוב: **"וַיֹּאמֶר שׁוֹב אָשׁוּב אֶלֶיךָ".** ויאמר סתם, שהוא בעצמו היה ולא שליח אחר. **"וַיַּעַשׂ ה' לְשָׂרָה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר".** כיון שאמר: **"וְהָיָה פְקֹדֶךָ אֶת שְׂרָה"**, מהו **"וַיַּעַשׂ ה' לְשָׂרָה"**. אלא כך למדנו, שפרי מעשיו של הקדוש ברוך הוא נשפעים מן הנהר ההוא שנמשך ויוצא מעדן, והוא נקרא מזל[סז]. כי כל ברכות טובות וגשמי ברכה נוזלים ממנו. ומשם יוצאות נשמות הצדיקים. שכתוב: **"לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן".** שהוא מזיל ומשקה מלמעלה למטה בתוך הגן[סח]. ובנים בזה המזל תולים, ולא במקום אחר. ועל כן כתוב: **"וְהָיָה פְקֹדֶךָ אֶת שְׂרָה"**. פקידה בלבד. **"וַיַּעַשׂ ה' לְשָׂרָה"**, עשיה היא יותר עליונה ממדרגה זו[סט]. כמו שנתבאר שזה תולה במזל. ועל כן כתוב כאן פקידה, וכאן עשיה. ולפיכך כתוב ה' וְהַיָּסֵט והכל אחד:

זוהר דף קיז ע"ב

אמר רבי יהודה, בא וראה כאשר נפקדה שרה ממדרגה הזאת. לא פקד אותה אלא בסוד הוא"ו. שכתוב: **"וְהָיָה פְקֹדֶךָ אֶת שְׂרָה וגו' [ע],** לפי שהכל בסוד הוא"ו הוא. ובזה נכלל הכל, ובו נתגלה הכל. לפי שכל דבר שהוא נעלם. הוא מביא להתגלות כל הנעלם. ואין ביכולת למי שהוא בהתגלות לגלות מה שהוא נעלם[עא]. ובא וראה הסוד שלמדתי, בשעה שכנסת ישראל הגלתה ממקומה, אז האותיות של השם הקדוש כביכול נתפרדו. שנפרדה

זיו הזוהר

סח. ועל פי זה יפורש פקידה בספירת מלכות והעשיה בספירת יסוד הנקרא **מזל**, והוא העושה, כי הוא המביא את השפע לידי התגלות.
סט. בזה יתורץ שהיה די לכתוב ויעש לשרה כאשר דבר, אלא שכפל השם יען כי השם הראשון הוא בספירת מלכות והשם השני הוא בספירת יסוד, וכלא חד, היינו שנתאחדו שניהם ונגמר הדבר.
ע. רזא דוא"ו היינו מדת היסוד המביא כל מיני השפעות לידי התגלות בספירת מלכות.
עא. פירוש שספירת מלכות בהתגלות אין ביכולתה להוציא השפע הנעלמה בספירות העליונות כי אם על ידי ספירת היסוד.

סב. פירוש ולא בכח הטבע בלבד.
סג. כי כל מקום שכתוב וה' היינו הוא ובית דינו, כלומר כל המדות הקדושות.
סד. כי הלא פקידה מרמז רק על מדת מלכות עלמא דנוקבא.
סה. והפקידה היינו מסירת המפתח להוציא מכח אל הפועל הזכירה שהיתה מקודם בספירות העליונות שהן בחינת דוכרא.
סו. היינו ספירת היסוד שנקרא **מזל** כי הוא הצינור שעל ידו נוזל השפע מעולמות העליונים לספירת מלכות לצורך הנהגת זה העולם.
סז. בתוך הגן פירוש בתוך ספירת המלכות.

ה מן ו[עב], ולפי שנתפרדו מה כתוב (תהלים ל"ט): "נְאֻלְמָתִי דוּמְיָהּ". לפי שנסתלק ו מן ה, וקול לא נמצא. אז הדבור נאלם[עג], ולפיכך היא שוכבת בעפר כל היום שהוא של ה"א. ואיזה הוא, זה אלף החמישי. ואף על פי שהקדימה בגלות קודם שנכנס אותו אלף החמישי סוד של ה"א[עז], וכאשר יבא אלף הששי, שהוא סוד הוא"ו, אז ו יקים לה מהעפר. ובכל ששים וששים של אלף הששי, תתגבר ה ותעלה במדרגות להתחזק. ובשש מאות שנה לאלף הששי, יופתחו שערי החכמה למעלה, ומעיני החכמה למטה, ויכין עצמו העולם ליכנס באלף הז'. כאדם המכין עצמו ביום הששי אחר צהריים להכנסת שבת. כן גם בזה, וסימנך "בְּשָׁנַת שֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה לְחַיֵּי נֹחַ וּגו'" "נְבֻקְעוּ כָּל מַעֲיֵנַת תְּהוֹם רַבָּה". ואז יתראה הקשת בענן בגונים מאירים. כאשר המתקשטת לבעלה, שכתוב: "וּרְאִיתֶיהָ לְזִכָּר בְּרִית עוֹלָם". וראייתה בגונים מאירים כראוי. ואז יהיה לזכור ברית עולם. מהו ברית עולם, זו כנסת ישראל. ויתחבר ו בה ויקים לה מהעפר. כמו שכתוב: "וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ", זו כנסת ישראל שהיא הברית. כמו שכתוב: "וְהִתְקָה לְאוֹת בְּרִית וּגו'", כאשר יתעורר ו אל ה אז אותות עליונים יתעוררו בעולם. ובני ראובן עתידים לעורר מלחמות בכל העולם, וכנסת ישראל יקים לה מהעפר ויזכירנה הקדוש ברוך הוא. ויהיה נמצא הקדוש ברוך הוא אצלה בהגלות כמספר ויו[עח], ו פעמים י עשירות. י פעמים ו שנים, ואז תקים. ויפקד העולם לעשות נקמות. ומי שהוא שפל ירום. אמר רבי יוסי, כמה יש לנו להאריך תוך הגלות עד זמן שהוא. אבל הכל תלה לו הקדוש ברוך הוא הדבר אם יחזרו בתשובה[עט], אם יזכו ואם לא יזכו. כמו שאמרו בזה הכתוב שכתוב (ישעיהו י"ט): "אֲנִי ה' בְּעֵתָהּ אֶחֱשָׁנָה". זכו אחישנה, לא זכו בעתה.

זוהר דף קיט

מאמר בר יוחאי בסוד קץ הגאולה משנת תר"ס עד ת"ש באלף הששי.

רבי שמעון פתח ואמר, "וְזִכְרְתִי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב". מלא בוא"ו למה, אלא בשני אופנים הוא סוד של חכמה. אחד, שהוא סוד מדרגה של חכמה, מקום שורשו של יעקב[עא]. ועוד שזה הכתוב על גלות ישראל, נאמר, שכאשר יהיו בגלות, זמן שהוא שיפקדו. יפקדו בסוד הוא"ו, שהוא באלף הששי, והפקידה בסוד הוי"ו. ששה רגעים וחצי מועד[עב]. ובזמן של

זיו הזוהר

כוונתו, ו פעמים י היינו ששה פעמים עשר עשירות העולה ת"ר, י פעמים ו היינו עשרה פעמים ששה העולה ס, והמכיון הוא באלף הששי, במאה הששית, ובעשירות הששי שהוא שנת תר"ס באלף הששי.
 עו. ר' יוסי מתמה על אריכות הקץ ואומר שהכל תולה בתשובה ואם יזכו יהיה אחישנה.
 עז. שורש יעקב הוא ספירת תפארת שעליה מורה אות ו של השם הוי"ה ברוך הוא.
 עח. הנה בעזר הצור וישועתו אבאר בדרך אפשר זה

עב. פירוש שאין ספירות העליונות מתיחדות עם ספירת המלכות כראוי.
עג. דבור היינו ספירת מלכות וקול היינו ספירת תפארת שהיא ספירת המרכז בין שאר ספירות העליונות כמבואר בספרי הקבלה.
עד. רזא דה"א היינו ספירת הוד ספירה החמישית כנגד אלף החמישי, והוד נהפך לצירוף דוה שעל זה מרמז הפסוק נְתַנְנִי שִׁמְמָה כָּל הַיּוֹם דָּוָה.
עה. כן צריך לומר במילוי יו, ודורש אותיות המילוי באופן זה, ו פעמים י, י פעמים ו, וכך יש לפרש

ששים שנה לבריח הדלת באלף הששי[עט], יקים אלהי השמים פקידה לבת יעקב. ומזמן

זיו הזוהר

מצות שבעות סכות בגימטריא אלף וח' מאות, ומה שאמר עוד וחצי, יש לפרש הכונה על חצי מספר **מועד** שהוא ס', והיינו עד שאחר הח"י מאות שנה תגיע שנה שלפי חשבון שנות בריאת העולם יהיה לה המספר ס', ואז תהיה פקידה על הגאולה, וכיון שיש חלוקי דעות בזמן חורבן בית שני אם בשנת תתכ"ח או תתכ"ט או תת"ל לאלף הרביעי ואפשר שזמן החורבן נמשך נ' שנים, ואם נחשוב מזמן גמר החורבן שהוא שנת תת"ל נמצא שגמר ח"י מאות שנה הוא בשנת תר"ל לאלף הששי, והשנה של חצי מועד שהיא שנת ס' לחשבון בריאת העולם מגיע בשנת תר"ס לאלף הששי, וזה מכוון עם דברי ר' שמעון בר יוחאי ודברי ר' יהודה לעיל שבשנת תר"ס לאלף הששי תהיה פקידה להגאולה, ועתה בימינו ניכר אמתת דבריהם, הפקידה נראית היטב שהתחיל הזמן של חבלי משיח לנפץ יד עם קודש בכל מקומות מושבותיהם ברדיפות של שפיכת דמים, תרתי משמע, וגם מלחמות גדולות מתחילות להתעורר בעולם, ויש לומר שגם זאת נרמז בדניאל שם בהפסוק אֲשֶׁרִי הִמְחָפָה ויגיע לימים אלף שלש מאות שלשים וחמשה, ויפורש על פי הידוע שבריאת העולם היא על משך ז' אלפים שנה, ו' אלפים ימי מעשה ואלף הז' שבת, ולאחר שיעברו מאלף הששי תרס"ה שנה ישאר עוד מזמן קיום העולם אלף שלש מאות שלשים וחמשה שנים, ועל זה הזמן אמר אֲשֶׁרִי הִמְחָפָה וַיִּגְיעַ וגו', וכעת אנו רואים שהצרות של חבלי משיח מתגברות מאד בעתים הללו בכל שנה ושנה יותר ויותר ואין אנו מבינים על זה האשרי.

עט. עתה ידבר בענין מילוי הג' של אות ו' שהיא ו"ו, וזהו הרמז של עבורא דדשא, כי בריח הדלת מרמז על אות ו' של אופן מילוי הג', כי בריח עץ של הדלת צורתו חתיכת עץ ארוכה ופשוטה עם כף בראש אחר, והיינו צרות ו', וכונתו לרמז על שנת ה'ס' שאחר מאה ו הנרמזת בהמשל של עבורא דדשא, וזה מדוקדק היטב בדבריו שאמר לעבורא דדשא ולא אמר בעבורא דדשא כמו שאמר באלף שתיתאה, והיינו כי לעבורא כונתו לאחר עבורא

המאמר שהוא סתום וחתום, ושה"י, ראשית נבין שאות ו' יש לה ג' מילויים כזה, ואו, ויו, וו. לפי זה נוכל להבין מעט דברי ר' שמעון בר יוחאי בסוד קץ הפלאות לומר שמילוי ו' אוו הוא שנתוסף או, זה רמז על אלף הששי שהוא נגד ספירת יסוד הנקרא גואל כידוע, והמילוי ו'ו הוא שנתוסף יו, זה רמז על שנה שמספרו הוא י' פעמים ו', והיינו מספר ס', ומה שאמר ופקידה ברזא דויו שית רגעי ופלג עידן כך יש לפרשו, הנה ידוע שיומו של הקדוש ברוך הוא הוא אלף שנה, וכיון שהתחלקות זמן היום הוא על ד' חלקים הנקראים יום שעות רגעים ודקים, והתחלקות מספרי החשבון הוא גם כן על ד' חלקים שהם יחידיות עשיריות מאות ואלפים, לפי זה נמצא שאם נחלק היום שהוא אלף שנה על חלקי המאות ונקראים שעות יעלה לך עשר מאות שהן עשר שעות, ואם נחלק המאה על עשיריות, והיינו שנחלק השעה על עשרה חלקים שנקראם רגעים יעלה לך בהאלף שנים מאה רגעים כי י' פעמים י' הוא ק', ואם נחלק הרגע על עשר יחידיות שנקראים עשרה דקים יעלה לך בהאלף שנה אלף דקים כי י' פעמים ק' הוא אלף, נמצא לפי זה החשבון ששעה אחת מן האלף היא מאה שנה, ורגע אחד מן האלף הוא עשר שנים, ודקה אחת מן האלף היא שנה אחת, עתה יובן מה שאמר כאן ר' שמעון בר יוחאי שית רגעי שהם ו' פעמים י', והיינו ס' שנה, ומה שאמר ופלג עידן, והיינו חצי מועד, כונתו שהחשבון של גמר הששים שנה יהיה נמנה בשנה שמספר שלה הוא מספר של חצי מועד, לפי חשבון השנים של בריאת העולם, והכונה כי **מועד** בגימטריא ק"כ, וחצי מועד הוא מספר ס', והסימן הזה של חצי מועד הוא לקוח מסוף דניאל שנשבע המלאך בחיי העולם כי קץ הפלאות הוא למועד מועדים, וחצי, ויש לפרש הכונה שהגלות תוכל להאריך עד הזמן של הג' מועדים, ועוד עד הזמן של חצי מועד, וסתם מועדים היינו שלשה, שהם חג המצות, חג השבועות וחג הסוכות כנוכר בסוף ראה, שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה וגו' בְּחַג הַמִּצּוֹת וּבְחַג הַשְּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסּוּכוֹת. וחשבון שמות הג' מועדים

זוהר תורה

ההוא עד שיהיה לה זכירה שש שנים וחצי^[א] ומזמן ההוא עוד שש שנים אחרות [וחצי]. שהם שבעים ושלש. [ושתים וחצי]^[א] בשנת הששים ושש יתגלה מלך המשיח בארץ הגליל^[ב] וכוכב אחד שבצד מזרח, יבלע ז' כוכבים מצד צפון^[ב]. ושלהבת אש שחורה תהיה תלויה ברקיע ששים יום. ומלחמות יתעוררו בעולם לצד צפון. ושני מלכים יפלו באלו המלחמות. ויתחברו כל העמים על בת יעקב לדחותה מן העולם. ועל זמן ההוא כתוב (דמיהו ל): "עַת צָרָה הִיא לְיַעֲקֹב וּמְמַנָּה יִשְׁעֵי". ואז יכלו הנפשות מהגוף ויוצרכו להתחדש^[ג]. וסימנך (בראשית מ"ו): "כָּל הַנְּפֹשׁ הַבָּאָה לְיַעֲקֹב מִצְרִימָה וּגו'" "כָּל נְפֹשׁ שְׁשִׁים וְשָׁנִים וְשֵׁנִים^[א]". בשנת הע"ג כל מלכי העולם יתאספו לתוך עיר הגדולה של רומא. והקדוש ברוך הוא יעורר עליהם אש וברד ואבני אלגביש ויאבדו מן העולם. מלבד המלכים שלא יבאו שמה. ויחזרו להתגר מלחמות אחרות. ומזמן ההוא מלך המשיח יעורר בכל העולם. ויתאספו עמו כמה עמים וכמה חיילות מכל קצוי ארץ. וכל בני ישראל יתאספו בכל אלה המקומות. עד שישתלמו אותן השנים למאה^[ד], אז ו יתחבר בה. ואז (ישעיהו ס"ו): "וְהִבֵּיאוּ אֶת כָּל אֲחִיכֶם מִכָּל הַגּוֹיִם

זוהר זוהר

בשבעין ותלת כל מלכי עלמא יתכנשונו לגו קרתא רבתא דרומי ויכול להיות שזהו העיר קאנסטאנטינאפאל שנקראת כן.
פב. ארץ הגליל זו חלק ארץ ישראל הנקרא גליל, כי ארץ ישראל נחלקת על ג' חלקים. יהודה, עבר הירדן והגליל.
פג. יש לומר כונתו באלו הכוכבים שהם המלכים שילחמו אז, ומלך אחד ממזרח ינצח ז' מלכים מצפון העולם.
פד. ירמו על הא דאיתא בגמרא שאין בן דוד בא עד שיכלו כל הנפשות שבגוף, והיינו אוצר הנשמות הנקרא חלק תפוחין קדישין.
פה. זה רמז שבשנת ששים ושש שהיא שנת תרס"ו באל"ף הששי תהיה כל נפש במצרי"ם, שהוא מצרים הגלות והיינו הצרות של חבלי משיח.
פו. וזה משמע שאף לאחר שתתעורר בשמים פקידה וזכירה להגאולה ויתגלה מלך המשיח בארץ הגליל, לא תהיה עוד קבוץ גלויות בשלמות, אלא שעד שנת ש"ת יתאספו ויתאחדו ויתחזקו בני ישראל בכל מקומות מושבותיהם לעמד על נפשם מכל רודפיהם, וציון במשפט תפדה, ובשנת ש"ת תהיה קבוץ גלויות בשלמות לארץ הקדושה עם מלכם מלך המשיח בראשם, ויש לומר בזה רמז שאז תאמר ירושלים הפסוק כי ש"ת לי אלהים זרע אחר תחת הבל כי הרגו קין, וגם יכול להיות שזמן אחיות ישמעאל בארץ הקדושה נקצב עד שנת ש"ת

דדשא, לאחר שיעבור הזמן של עבורא דדשא שהיא מאה ו, ועוד ירמו בזה להבין שאות ו' שנמשלת לעבורא דדשא היא רמו על ספירת יסוד הנקראת גוא"ל, והיא תתחיל להתעורר פקידה להגאולה ביום ו' זה אלף הששי, בשעה ו' היינו אחר מאה הששית. וברגע ו' היינו שנת ס' למספר בריאת העולם, ומסתמא גם בחודש ו' שהוא חודש ניסן דשנת תר"ס באלף הששי, והיינו שאומר אח"כ שאחרי עבור עוד זמן של ב' ווי"ן שהוא ו' שנים עם ו' חדשים, והיינו אחר שנת תרס"ו אז תהיה התעוררות יתרה להגאולה בבחינת זכירה, ואחרי עבור עוד זמן של שית שנין אחרנין והיינו בהתחלת שנת הע"ג לפי גירסת שבעין ותלת, ולפי גירסת שבעין ותריין ופלגא היינו בניסן דשנת הע"ג אז תהיה התעוררות יותר גדולה להגאולה, ונראה שזו גירסא נכונה למען יהיה עוד ב' ווי"ן, שהן ו' שנים עם ו' חדשים, ולפי גירסא זו צריך לגרוס קודם ומההוא זמנא שית שנין אחרנין ופלגא.

פז. ענין הזכירה הוא כמבואר אח"כ שאז יתגלה מלך המשיח בארץ הגליל, אבל אין מבורר בדבריו אם התגלות הזאת תהיה מפורסמת בעולם או לא.

פח. כאן יש ב' גירסאות, גירסא א', ומההוא זמנא שית שנין אחרנין ואינון שבעין ותלת, גירסא ב', ומההוא זמנא שית שנין אחרנין ופלגא ואינון שבעין ותריין ופלגא, וזה נתבאר לעיל, והתעוררות יתרה לגאולה של שנת הע"ג מזכיר לקמן במה שאומר

מְנַחָה לַה' וגו'". ובני ישמעאל עתידים בזמן ההוא לעורר יחד עם כל עמי העולם לבא ירושלים. שכתוב (זכריה י"ד): "וְאֶסְפְּתִי אֶת כָּל הַגּוֹיִם אֶל יְרוּשָׁלַם לְמִלְחָמָה וגו'". וכתוב (תהלים ב'): "יְתִיצְבוּ מַלְכֵי אֶרֶץ וְרוֹזְנִים נֹסְדוּ יַחַד עַל ה' וְעַל מְשִׁיחוֹ". וכתוב: "יֹשֵׁב בְּשָׁמַיִם יִשְׁחַק ה' יִלְעַג לָמוֹ". אחר כך ו הקטנה תתעורר להתחבר[פח] ולחדש הנשמות הישנות. כדי לחדש העולם. כמו שכתוב: "יִשְׁמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו". וכתוב: "יְהִי כְבוֹד ה' לְעוֹלָם", להתחבר כראוי. "יִשְׁמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו", להשפיע לזה העולם. ולהיות כולם בריות חדשות. לחבר כל העולמות ביחד. אשריהם לכל אלה שישארו בעולם בסוף אלף הששי ליכנס בשבת[פח], שהרי אז הוא יום אחד להקדוש ברוך הוא בלבדו להזדווג כראוי. וללקט נשמות חדשות שיהיו בעולם עם אותן שנשארו בתחלה. שכתוב (ישעיהו ד'): "וְהָיָה הַנְּשָׂאָר בְּצִיּוֹן וְהַנּוֹתָר בִּירוּשָׁלַם קְדוֹשׁ יֵאָמֵר לוֹ כָּל הַכֹּתֹב לַחַיִּים בִּירוּשָׁלַם".

זוהר ויקהל רכ ע"א

בענין תחיית המתים

אמר רבי שמעון, בזמן ההוא שיתעוררו מתי העולם, ויתיצבו בארץ הקדושה, יקומו מחנות מחנות כולם בארץ הגליל. לפי ששם עתיד מלך המשיח להתגלות, לפי שהוא חלקו של יוסף. ושם נחרב תחלה, ומשם התחילו להגלות מכל שאר המקומות ולהתפזר בין העמים, כמו שכתוב (עמוס ו'): "וְלֹא נִחְלוּ עַל שֹׁכְרֵי יוֹסֵף". ולמה יקומו שם, לפי שהוא חלקו של זה שהושם בארון. שכתוב: "וַיִּשֶׂם בְּאָרוֹן בְּמִצְרַיִם", ואחר כך נקבר בארץ הקדושה. שכתוב (יהושע כ"ד): "וְאֵת עֲצָמוֹת יוֹסֵף אֲשֶׁר הֶעֱלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קָבְרוּ בְּשֶׁכֶם". וזה הוא שעמד בקיום הברית הקדוש יותר מכולם. ובזמן ההוא שיתעוררו מחנות מחנות, כולם ילכו אלו לחלק אבותם, ואלו לחלק אבותם. שכתוב (ויקרא כ"ה): "וַיִּשְׁבְּתֶם אִישׁ אֶל אֶחָתוֹ", ויכירו זה לזה. ועתיד הקדוש ברוך הוא להלביש לכל אחד ואחד בגדי צבעונים, ויבואו כולם וישבחו לרבונם בירושלים, ויתחברו שם המונים המונים, וירושלם תתמשך לכל הצדדים, יותר ממה שנמתסכה כשנקבצו שמה מהגלות. כאשר יתחברו וישבחו לרבונם, הקדוש ברוך הוא ישמח עמהם. זהו שכתוב (ירמיהו ל"א): "וַיָּבֵאוּ וַרְנָנָה בְּמִרוֹם צִיּוֹן". ואחר כך: "וַיִּנְהָרוּ אֶל טוֹב ה' וגו'", כל אחד ואחד לחלקו ולחלק אבותיו. ונחלת ישראל תגיע עד העיר רומא, ושם ילמדו תורה. והרי נתבאר.

זוהר דף קיח ע"א

"ויקרא אברהם את שם בנו הנולד לו וגו'". אמר רבי שמעון, בא וראה אף על פי שאברהם כתוב בו: "וַיִּסַּע אַבְרָם הַלּוֹךְ וְנֹסֵעַ הַגִּבְעָה", וכל מסעיו היו לדרום ונקשר בו[פס], לא נתעלה למקומו כראוי עד שנולד יצחק. כיון שנולד יצחק נתעלה למקומו. והוא נשתתף

זיו הזוהר

בשכר מצות מילה כמובא לעיל בסוף פרשת לך. מדת המלכות להשפיע שפע טוב וחסד לזה פו. וא"ו זעירא היינו ספירת יסוד שהיא העולם. ספירה ששית, וסתם וא"ו רומזו על מדת פח. היינו באלף השביעי יום שכלו שבת. התפארת, וענין התעוררת החיבור היינו עם פט. היינו במדת החסד בחינת ימין.

עמו ונתקשרו זה בזה^[א], לפיכך אברהם קרא אותו בשם יצחק ולא אחר, כדי לחבר מים באש^[א]. שכתוב: "וַיִּקְרָא אַבְרָהָם אֶת שְׁם בְּנוֹ הַנוֹלָד לוֹ אֶשֶׁר יָלְדָה לוֹ שְׂרָה יִצְחָק". מהו הנוולד לו, אש ממים.

(דף קג ע"ב)

ובא וראה יצחק לשון שמחה וחדוה, שנחלף מים באש ואש במים. ועל כן נקרא כך. ולפיכך הקדוש ברוך הוא קרא אותו כך טרם שיצא לעולם בשם הזה, והודיע זה לאברהם. כמו שכתוב: "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶבְרָהָם יָלְדָת לְךָ בֵן וַקְרָאתָ אֶת שְׁמוֹ יִצְחָק". ובא וראה בהנולדים האחרים הניח הקדוש ברוך הוא לקרוא להם שמות, ואפילו נשים קראו לבניהן שמות. אבל כאן לא הניח הקדוש ברוך הוא לאמו לקרוא לו שם, אלא לאברהם. שכתוב: "וַקְרָאתָ אֶת שְׁמוֹ יִצְחָק", אתה ולא אחר, כדי להחליף מים באש, ואש במים. להכליל אותו בצדו^[א].

זוהר בראשית י ע"ב

"וַיִּגְדַל הַיֶּלֶד וַיִּגְמַל וַיַּעַשׂ אַבְרָהָם מְשֶׁתֶּה גָדוֹל וְגוֹ". אמר רבי שמעון, כל המשמח עצמו באותן המועדים, ואינו נותן חלק להקדוש ברוך הוא, זה הרע עין שונא השטן אותו, ומקטרג עליו ומסלקהו מן העולם, והרבה צרות על צרות מסבב לו. חלקו של הקדוש ברוך הוא, הוא לשמח לעניים כפי מה שיכול לעשות. מי לנו בעולם גדול מאברהם, שעשה טובות לכל הבריות, וביום שעשה משתה מה כתוב, "וַיַּעַשׂ אַבְרָהָם מְשֶׁתֶּה גָדוֹל בְּיוֹם הַגְּמִל אֶת יִצְחָק", עשה אברהם משתה וקרא לכל גדולי הדור לסעודה ההיא. ולמדנו שבכל סעודה של שמחה, מקטרג ההוא הולך ורואה. אם איש ההוא הקדים טובה לעניים, ובאם נמצא שם עניים בבית, נפרד מקטרג ההוא מן הבית ואינו נכנס שמה. ואם לא, נכנס לשם ורואה ערבוב השמחה בלי עניים, ובלתי טובה שהקדים לעניים, עולה למעלה ומקטרג עליו. אברהם כיון שהזמין לגדולי הדור, ירד המקטרג ועמד על הפתח כדמיון עני, ולא היה מי שישגיח בו. אברהם היה משמש לאותן המלכים והשרים, שרה הניקה בנים לכולם, כי לא היו מאמינים שהיא ילדה, אלא אמרו אסופי הוא, ומן השוק הביאו הילד הזה. לפיכך הביאו ילדיהן עמהן, ושרה לקחה אותם והניקה אותם לפניהם. זהו שכתוב: "מִי מִלָּל לְאַבְרָהָם הַיְנִיקָה בָּנִים שְׂרָה", בנים ודאי. וכאשר מקטרג ההוא עמד על הפתח, אמרה שרה: "צַחֵק עֲשֵׂה לִי אֱלֹהִים". מיד עלה מקטרג ההוא לפני הקדוש ברוך הוא ואמר לו: "רבון העולם, אתה אמרת אברהם אוהבי, עשה סעודה, ולא נתן לי כלום ולא לעניים, ולא הקריב לפניך אפילו יונה אחת. ועוד אמרה שרה שצחקת בה". אמר לו הקדוש ברוך הוא: "מי בעולם כאברהם". ולא זו משם עד שבלבל כל שמחה ההיא. ופקד הקדוש ברוך הוא להקריב יצחק לקרבן. ונגזר על שרה שתמות בשביל צער בנה. כל צער ההיא גרם על שלא נתן כלום לעניים:

זיו הזוהר

- צ. פירוש שנעשה המתקת הדין של שורש יצחק על צא. פירוש חסד בגבורה.
- צב. פירוש להמתיק הגבורות בחסדים. ידי מדת החסד שורש אברהם.

זוהר דף קיח ע"ב

וַיִּתְּרָא שָׂרָה אֶת בֶּן הַגֵּר הַמִּצְרִית אֲשֶׁר יָלְדָה לְאַבְרָהָם מִצַּחֲקָה. אמר רבי חייא, מיום שנולד יצחק. והיה ישמעאל בבית אברהם, לא נתעלה ישמעאל בשמו. במקום שהזהב מונח, הפסולת לא נזכר לפניו. ולפיכך כתוב: "בן הגר המצרית". גבר שאינו ראוי להזכר לפני יצחק. אמר רבי יצחק, "וַיִּתְּרָא שָׂרָה". בעין של בזיון ראתה אותו שרה, שלא ראתה אותו בעין שהוא בנו של אברהם, אלא שהוא בן הגר המצרית. ולפיכך כתוב: "וַיִּתְּרָא שָׂרָה". שרק שרה ראתה אותו בעין זו, ולא אברהם. שהרי באברהם לא כתוב בן הגר, אלא בנו. בא וראה אחר כך מה כתוב, "וַיִּרְע הַדָּבָר מְאֹד בְּעֵינֵי אַבְרָהָם עַל אֹדֶת בְּנוֹ". ולא כתוב על אדות בן הגר המצרית. לפיכך כתוב: "וַיִּתְּרָא שָׂרָה אֶת בֶּן הַגֵּר הַמִּצְרִית", ולא ראתה שהוא בנו של אברהם. רבי שמעון אמר, זה הכתוב שבחה של שרה הוא, לפי שראתה אותו מצחק לעבודה זרה, אמרה ודאי אין זה הבן בנו של אברהם, שיעשה מעשיו של אברהם. אלא בן הגר המצרית, הוא חוזר לחלק של אמו. לפיכך: "וַיִּתְּרָא שָׂרָה אֶת בֶּן הַגֵּר הַמִּצְרִית", ולא ראתה מקנא לה או לבנה, אם כן לא היה מסכים הקדוש ברוך הוא עמה, שכתוב: "כֹּל אֲשֶׁר תֹּאמַר אֶלֶיךָ שָׂרָה שְׁמַע בְּקֹלָהּ". אלא לפי שראתה אותו מצחק בעבודה זרה, ואמו למדה לו משפטי עבודה זרה, לפיכך אמרה שרה: "כִּי לֹא יִירָשׁ בֶּן הָאִמָּה הַזֹּאת וגו'". אני ידעתי שלא יירש לעולם חלק בהאמונה, ולא יהיה לו עם בני חלק, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא. ולפיכך הסכים עמה הקדוש ברוך הוא. והקדוש ברוך הוא רצה להפריש בלבדו זרע הקדוש כראוי, כי בשביל זה ברא העולם. שהרי ישראל עלה ברצון הקדוש ברוך הוא עד שלא נברא העולם. ולפיכך יצא אברהם לעולם, והעולם נתקיים בשבילו. ואברהם ויצחק עמדו ולא נתישבו במקומם, עד שיצא יעקב לעולם. כיון שיצא יעקב לעולם נתקיימו אברהם ויצחק, ונתקיים כל העולם. ומשם יצא עם הקדוש לעולם, ונתקיים הכל כדמיון שנמצא בהקדושה של מעלה כראוי^[צג], ולפיכך אמר לו הקדוש ברוך הוא: "כֹּל אֲשֶׁר תֹּאמַר אֶלֶיךָ שָׂרָה, שְׁמַע בְּקֹלָהּ כִּי בִיצְחָק יִקְרָא לָךְ זֶרַע". ולא בישמעאל.

זוהר תורה

זיו הזוהר

צג. פירוש שהנהגת העולם לא היתה כראוי לא במדת החסד בלבד ולא במדת הגבורה בלבד אלא שורש קדושת יעקב. במדת הרחמים שהיא המתקת גבורה בחסד, וזה

זוהר דף קיח ע"ב

"וּתְלַךְ וְתַתַּע בַּמִּדְבָּר בְּאֵר שֶׁבַע". כתוב כאן ותתע, וכתוב שם (ירמיהו י'): הַבֵּל הִמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתָעִים^[צד], והקדוש ברוך הוא בשביל אברהם לא עזב אותה ואת בנה. בא וראה בראשונה כשברחה מלפני שרה, מה כתוב, "כִּי שָׁמַע ה' אֶל עֲנִיָּהּ". ואחרי שטעתה אחרי עבודה זרה, אף על פי שכתוב: "וַתִּשָּׂא אֶת קִלְעָה וַתִּבְכֶּה", מה כתוב, "כִּי שָׁמַע אֱלֹהִים אֶל קוֹל הַנְּעִר", ולא כתוב, כי שמע אלהים את קולך, באשר הוא שם. הרי ביארו שלא היה עוד בן עונשין אצל בית דין שלמעלה, שהרי בית דין שלמטה מענישים מן י"ג שנה ומעלה, ובית דין שלמעלה מעשרים שנה ומעלה, ואף על פי שרשע היה, אין בן עונשין הוא, וזה נתבאר. וזהו שכתוב: "בְּאֵשֶׁר הוּא שָׁם". אמר רבי אלעזר, אם כן מי שנסתלק מן העולם טרם שהגיעו ימיו לעשרים שנה, מאיזה מקום נענש. לפי שהרי מן י"ג שנה ולמטה אין הוא בן עונשין, אלא בחטאים של אביו יוכל להענש. אבל מן י"ג שנה ומעלה מהו העונש, אמר לו, הקדוש ברוך הוא חס עליו שימות זכאי, ונותן לו שכר טוב בעולם הבא. ולא שימות חייב שיהיה נענש לעולם הבא וזה נתבאר.

זוהר דף קיט ע"ב

"וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְגו'". אמר רבי שמעון, הרי למדנו, ויהי בימי, על צער נאמר. "ויהי", אף על פי שלא כתוב בימי, מעט צער יש בו. ויהי אחר, אחר מדרגה התחתונה מכל מדרגות עליונות. ומה היא דברים, ככתוב (שמות ד'): "לֹא אִישׁ דְּבָרִים אֲנֹכִי"^[צה], ומי זה היה אחר מדרגה הזו, "וְהָאֱלֹהִים נָסָה אֶת אַבְרָהָם", שבא השטן לקטרג לפני הקדוש ברוך הוא על אברהם, שאין הדבר בשלמות כראוי עד שיעשה דין ביצחק כי השטן שהוא היצר הרע אחר הדברים הוא, ובא לקטרג.

כאן יש להבין. שכתוב: "וְהָאֱלֹהִים נָסָה אֶת אַבְרָהָם", את יצחק צריך לומר, שהרי יצחק בן שלשים ושבע שנים היה, והרי אביו אין בן עונשין שלו היה, שאילו אמר יצחק אינני רוצה, לא היה אביו נענש עליו, ומפני מה כתוב: "וְהָאֱלֹהִים נָסָה אֶת אַבְרָהָם". ולא כתוב, נסה את יצחק. אלא את אברהם ודאי, שבקש להכליל אותו בדין, שהרי אברהם לא היה בו דין כלל מקודם לזה, ועתה נכלל מים באש, ואברהם לא היה בשלמות עד עתה, שנכלל מים באש ואש במים^[צו], ולפיכך כתוב: "וְהָאֱלֹהִים נָסָה אֶת אַבְרָהָם", ולא כתוב את יצחק, שהזמין בזה לאברהם להתכלל בדין, וכאשר עשה זאת, נכנס אש במים, ונשתלם זה עם זה. ובא וראה סוד הדבר, אף על פי שאמרנו הטעם שכתוב אברהם ולא יצחק, אבל יצחק גם כן נכלל בכתוב הזה.

זיו הזוהר

שמעם בא החיות להחיצונים בסוד רגְלִיָּהּ יְדוֹת מְוֹת כִּידוּעַ, ולכן הוא נקרא **אחר הדברים**.
צו. שעל ידי העקדה נכלל אברהם בגבורה ויצחק שנתרצה לרצון אביו ונכנע להעקד נכלל בחסד, והיינו אש במים ומים באש.

צד. מה שם עבודה זרה אף כאן עבודה זרה.
צה. פירוש כי ספירת מלכות שהיא מדרגה התחתונה מן העשר ספירות היא בחינת דבור ודברים, ואחר מדרגה זו מתחיל שורש השטן וכל כת דיליה, ומן ספירת מלכות יש פסיעה לבר

סוד הדבר שכתוב: "וְהֶאֱלֹהִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם", נסה לאברהם לא כתוב, אלא את אברהם. את דוקא וזה יצחק. שהרי בשעה ההיא היה שורה בגבורה שלמטה, כיון שנעקד ונזדמן לעשות בו דין על ידי אברהם כראוי, אז נתעטר במקומו עם אברהם, ונעשה התכללות אש במים ונתעלו למעלה, שאז נמצאה מחלוקת כראוי, מים באש. מי ראה אב רחמן שנעשה אכזרי, אלא בשביל שיהיה נמצא מחלוקת של מים באש, ולהתעטר כך בשורשם^[צ"ל], עד שבא יעקב ונתתקן הכל כראוי, ונעשו שלשה אבות בשלמות, ונתתקנו עליונים ותחתונים.

זוהר דף קמ ע"א

סיבה שהקדוש ברוך הוא מנסה את הצדיקים

"וְהֶאֱלֹהִים נִסָּה אֶת אַבְרָהָם". אמר רבי יהודה, מהו נסה, הרמת נס. כמו שכתוב (ישעיהו ס"ב): "הִרְיִמוּ נִסִּים", שאו נס, הרים דגל שלו בכל העולם. שהרי על ידי זה הרים הקדוש ברוך הוא דגלו של אברהם בעיני כל. זהו שכתוב: "נִסָּה אֶת אַבְרָהָם". כי בשביל להרים דגל הצדיקים, הקדוש ברוך הוא מנסה אותם, להרים ראשם בכל העולם.

זוהר דף קיט ע"ב

לקחו בדברים

"וַיֹּאמֶר קַח נָא אֶת בְּנֶךְ וְגו'". אמר רבי שמעון, וכי איך יכל אברהם שהיה זקן לקחת אותו, אפשר תאמר לפי שיצחק לא יצא מרשותו כלל, כן הדבר. אבל יתכן שכתוב (במדבר כ): "קַח אֶת אֶהֱרֹן וְאֶת אֶלְעָזָר בְּנָוֹ", והיינו להמשיכם בדברים, ולהנהיגם לרצונו של הקדוש ברוך הוא. אף כאן קח בדברים, "אֶת בְּנֶךְ אֶת יְחִידְךָ אֲשֶׁר אָהַבְתָּ", הרי ביארו זאת, "וְלָךְ לָךְ אֶל אֶרֶץ הַמְרִיָּה וְגו'". כמו שכתוב (שיר השירים ד'): "אֶלְךָ לִי אֵל הַר הַמִּזְרֵי" ^[צ"ל], לעשות התקון במקום הראוי.

זוהר דף קכ ע"א

אברהם ראה שיעקב עתיד לצאת ממנו

"בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וַיֵּשֶׁא אַבְרָהָם אֶת-עֵינָיו וַיִּרְא אֶת הַמָּקוֹם מְרֻחָק" ^[צ"ל], ביום השלישי הרי ביארו זאת. מה הטעם שכתוב: "בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, וַיִּרְא אֶת הַמָּקוֹם מְרֻחָק", אלא לפי שכתוב: "כִּי בְיִצְחָק יִקְרָא לָךְ זֶרַע", וזה הוא יעקב שיצא ממנו, וזה המכיוון של "בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי" ^[ק] וַיִּרְא אֶת הַמָּקוֹם מְרֻחָק". כמו שכתוב (ירמיהו ל"א): "מְרֻחָק ה' נִרְאָה לִי", וירא את המקום, זה הוא יעקב. שכתוב בו: "וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם", הסתכל אברהם ביום השלישי

זוהר תורה

וַיִּרַח ה' אֶת רִיחַ הַנְּיָחָח, וכן בכל הקרבנות כתוב לְרִיחַ נִיחָח.

צט. סופי תיבות **אמת**, וזה יעקב, כמו שכתוב תתן אמת ליעקב, ועתה ראה אברהם מקום יעקב מרחוק ולא מקרוב כנזכר לקמן.

ק. פירוש יום השלישי היינו ספירה השלישית תפארת שורש יעקב.

צו. שעל ידי עובדא זו לתתא שאברהם נתרצה להתהפך לאכזרי לשחוט בנו, ויצחק שנכנע לאברהם נעשה המתקת גבורה בחסד לעילא בשורש שניהם.

צח. הר הבית מקום המזבח נקרא הר המור, כי כמו שאדם נהנה מן ריח בושם המור כך נהנה הקדוש ברוך הוא מן ריח הקרבנות כמו שכתוב בקרבן נח

זוהר תורה

היינו, מדרגה השלישית, וראה את יעקב שעתיד לצאת ממנו. מרחוק, כמו שאמרנו מרחוק ולא לזמן קרוב.

אמר לו רבי אלעזר, מה זה שבח לאברהם, שהסתכל וראה שעתיד לצאת ממנו יעקב, שהרי כשהלך לעקוד את יצחק, אין זה שבח כל כך לאברהם, אמר לו, ודאי שראה את יעקב, שהרי עוד מקודם לזה ידע אברהם החכמה, והסתכל ביום השלישי, היינו, מדרגה השלישית שתעשה השלמות^[קא], ואז ראה את יעקב, שכתוב: "וַיֵּרָא אֶת הַמָּקוֹם", אבל עתה עמד לו הדבר מרחוק, לפי שהלך לעקוד את יצחק, ולא רצה להרהר אחרי הקדוש ברוך הוא.

זוהר דף קכ ע"א

אברהם מאמין בהקדוש ברוך הוא

"וַיֵּבְאוּ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר לוֹ הָאֱלֹהִים". רמז כאן שאף על פי שבא לראיה ההיא וראה את יעקב, אמר אברהם, ודאי שהקדוש ברוך הוא יודע באופן אחר הראוי שיוֹלַד. מיד, "וַיֵּיבֶן שָׁם אֲבִרְהָם אֶת הַמִּזְבֵּחַ וּגְוִי", מה כתוב למעלה, "וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל אֲבִרְהָם אָבִיו, וַיֹּאמֶר אָבִי", הרי ביארו. אבל מה הטעם שלא השיב לו כלום, אלא לפי שהרי נסתלק מן רחמי האב על הבן, ולפיכך כתוב "הַנְּנִי בְנִי"^[קב], הנני, שנסתלק הרחמים ונהפך לדין.

זוהר דף קכ ע"א

אברהם ויצחק בכונה אחת לעשות רצון קונם

"וַיֹּאמֶר אֲבִרְהָם אֱלֹהִים יְרָאָה לוֹ הַשָּׁה". לא כתוב ויאמר אביו, שהרי לא עמד עליו כאב, אלא בעל מחלוקת היה לו. "אֱלֹהִים יְרָאָה לוֹ הַשָּׁה", יראה לנו, צריך לומר. מה יראה לו, אלא כך אמר לו, "אֱלֹהִים יְרָאָה לוֹ", לעצמו, שה כאשר יהיה נצרך, אבל עתה, בני לעולה ולא שה. מיד וילכו שניהם יחדו^[קג].

זוהר דף קכ ע"א

מלאכי מעלה בכו בשעת עקידת יצחק

"וַיִּשְׁלַח אֲבִרְהָם אֶת יְדוֹ וַיִּקַּח אֶת הַמַּאֲכָלֶת לְשַׁחֵט אֶת בְּנוֹ". רבי שמעון פתח ואמר (ישעיהו ל"א): "הֵן אֲרָאֶם צָעֲקוּ חֲצָה מִלְּאֲכֵי שְׁלוֹם מֵרַב יִבְכְּיוּן", הֵן אֲרָאֶם, אלו מלאכים העליונים. צָעֲקוּ בשעה ההיא, ובקשו לעמד על דבר ההיא שכתוב: "וַיִּזְצֵא אֹתוֹ חוּצָה"^[קד], לפיכך צָעֲקוּ חוּצָה. מִלְּאֲכֵי שְׁלוֹם, אלה הם מלאכים אחרים. שהיו עתידים ללכת לפני יעקב. ובשביל יעקב הבטיחם הקדוש ברוך הוא שלום. שכתוב (בראשית ל"ב): "וַיַּעֲקֹב הָלַךְ לְדַרְכּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בוֹ מִלְּאֲכֵי אֱלֹהִים". ואלה נקראים מלאכי שלום. כולם בכו כשראו לו לאברהם שעקד את יצחק, ונודעו עליונים ותחתונים, וכולם על יצחק.

זיו הזוהר

קא. כי עיקר השלמות להנהגת זה העולם
קב. פירוש בדעה אחת וברצון אחד לעשות רצון
 הבורא.
קג. ואמר לו כה יהיה זרעך ככוכבי השמים.
קד. פירוש שאני עתה בבחינת של בני שהיא

זוהר דף קכ ע"א

ענין ב' פעמים אברהם

וַיִּקְרָא אֵלָיו מְלֶאכֶּה ה' מִן הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר אֲבִרְהָם אֲבִרְהָם. יש טעם מפסיק ביניהם. שאין אברהם אחרון כמו הראשון, האחרון בשלמות, והראשון אינו בשלמות [קה].

רבי חייא אמר, אברהם אברהם, כדי לעוררו ברוח אחר, במעשה אחר, בלב אחר.

רבי יהודה אמר, נתברר יצחק ונתעלה ברצון לפני הקדוש ברוך הוא כריח של קטרת הסמים, שמקריבים הכהנים לפניו ב' פעמים ביום. ונשתלם הקרבן, שהרי צער היה לאברהם בשעה שנאמר לו: **"אֵל תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל הַנֶּעֱר וְאֶל תַּעֲשׂ לוֹ מְאוּמָה"**, כי חשב שקרבנו לא נשתלם, ולחנם עשה וסדר הכל ובנה מזבח. מיד, **"וַיִּשָּׂא אֲבִרְהָם אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה אֵיל אַחַר נֶאֱחָז בְּסִבְכָּךְ בְּקִרְנָיו וְגו'."**

זוהר דף קכ ע"ב

זמן בריאת האיל

הרי למדנו שזה האיל נברא בין השמשות, ובן שנתו היה. כמו שכתוב: **"כִּבְשׂ אֶחָד בֶּן שְׁנָתוֹ לְעֵלָה"**, וכך צריך להיות. ואם כן איך אמרו שבין השמשות נברא, ועוד הרי יצחק לא היה עדיין בעולם [קה], אלא שנפקד אז זה הכח להזמין איל בשעה שיצטרך לו לאברהם, כמו בכל שאר הדברים שנבראו בין השמשות. היינו, שנתמנה זה הכח להזמין דבר שהוא בשעה שיהיה נצרך לו, כן גם איל הזה שנקרב תחת יצחק.

עמו אנכי בצרה

פתח ואמר, כתוב (ישעיהו ס"ג): **"בְּכָל צָרְתָם לוֹ צָר וּמְלֶאכֶּה פָּנָיו הוֹשִׁיעֵם וְגו' [קה].** הושיעם, והרי הוא עמהם באותה הצרה, ועתה אמרת הושיעם, אלא מושיעם לא כתוב, רק הושיעם מקודם לזה, במה שהוא עתיד בצרה ההוא לסבל עמהם. **ובא וראה בכל זמן שישראל הם בגלות, השכינה עמהם בגלות.** והרי ביארו במה שכתוב (דברים ל'): **"וְיָשֹׁב ה' אֶלְהֵיךָ אֶת שְׁבוּתְךָ וְרַחֲמֶךָ וְגו' [קה]."**

זיו הזוהר

העקדה, ואם כן אין זה מעלה לאברהם ויצחק, לכן מתרץ שלא נברא בפועל רק שהיתה פקידה לזה בדרך האפשרי.

קז. פירוש שהרי אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים.

קח. שלא כתוב והשיב בבנין הפעיל, לאחרים. אלא שכתוב ושב, והיינו שגם השכינה תשוב מן הגלות, וזאת שגם השכינה עם ישראל בהגלות היא עיקר הישועה לישראל כי על ידי זה הם בטוחים שבכל אופן שיהיו נמצאים יהיו נגאלים בזכות השכינה הקדושה.

קה. אברהם הראשון מורה על קודם נסיון העקדה שהיה רק בבחינת חסד בלבד ואין זה שלמות, ואברהם האחרון מורה על אחר שעמד בנסיון העקדה ועל ידי זה נכלל בו גבורה ודין, והיינו שלמות יותר.

קו. פירוש שיצחק לא היה עדיין בעולם שיתרצה להשחט, וכיון שזה ענין התולה בבחינת האדם איך נוכל לומר שנברא בין השמשות דכיון שאין הקדוש ברוך הוא בורא דבר על חנם אם כן ידיעתו של הקדוש ברוך הוא עם פעולתו בבריאת האיל היתה מרחת מלמעלה שאברהם ויצחק יתרוצו לנסיון

זוהר תורה

ובשביל שהשכינה עמהם, הקדוש ברוך הוא זוכר אותם להטיבם ולהוציאם מן הגלות. שכתוב (שמות ו'): "וְאָזְכֹר אֶת בְּרִיתִי". בתחלה, ואחר כך "וְעֵתָה הִנֵּה צִעֲקַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֶה אֵלַי".

ועתיד הקדוש ברוך הוא להכריז בכל העולם ולהשמיע קול שיאמר (ישעיהו ס"א): "וַיֹּאמֶר אֶךָ עַמִּי הִמָּה בְּנִים לֹא יִשְׁקְרוּ וַיְהִי לָהֶם לְמוֹשִׁיעַ". ברוך ה' לעולם אָמֵן וְאָמֵן.

מהפכת הזוהר העולמי יוצאת לדרך!

לומדים ברוך א' מספר ראשון של "זוהר השבת" ונבחנו
ומקבלים סט של "זוהר השבת"

במתנה ניצוד?

- 1 יש לשלוח פקס עם פרטים מלאים [שם, כתבת, וטלפון] לפקס מספר 02-9951300
- 2 אנחנו נשלח לך את המבחן. 3 בגמר המבחן תפקסס אותו לפקס הנ"ל.
- 4 בוחן מיוחד מטעם "מפעל הזוהר" יבדק את המבחן, ותקבל את המתנה. המצטיינים יזכו לפרסום בספרים.

לפרטים והזמנת מבחנים, טל: 0548-436784

כל יהודי יכול לזכות בסט של זוהר השבת! בחנם!

כל רגע של למוד הזוהר הקדוש יקר מאד בעיני ה'.
כל רגע של למוד, מצייל את עם ישראל בפרטיות ובקלילות מוגזרות קשות.
יהודי יקר, פמוה פח ועצמה חבוים בך!
כל העולם תלוי בלמוד שקף, אל תרפה ידך, הזמן קצר והמלאכה מרבה,
בוא והצטרף לקבוצה שתוליך את כל העולם לשלום,
בוא ושב בצלו של הרשב"י הקדוש.

מתן שכרו בצידו, הרשב"י יושב ולומד עמו

תפילה לאחר קריאת הזוהר

יְהִי רְצוֹן מִלְפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׂיִתְקַיֵּם בְּנֹו עֲתִידָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֵל יָדַי כְּפִיתִיךָ לְנִטְע שְׁמַיִם וְלִיסַד אָרֶץ", לְהַעֲלוֹת לְרוּחַם וּלְתַקֵּן הַרְיִסוֹת וְחַרְפוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְקַשׁוּט וּפְזוּרְפִירָא עֲלָאָה וּלְאַרְמוֹן שְׁעַל מְכוֹנֹו יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנֵיהּ וְקַיִם בְּנֹו מְהֵרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְהִיָּה אוֹר הַלְּבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה וְאוֹר הַחֲמָה יְהִיָּה שְׁבַעֲתִים כְּאוֹר שְׁבַעֲת הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁבִי הַקְּדוּשׁ וּבְנֹו רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתֵם בֶּן עֲזַרְיָהוּ, יַעֲמוּד לָנוּ לְתַקֵּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שְׁנַבְרָא עַד סוּפּוֹ כְּרַצוֹנֹו וְכְרַצוֹן יִרְאִיו. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתֵנוּ עֲסוּקִים בְּחֲכָמָה הַזֹּאת, עַל יְדֵה תְתַקַּרֵּב הַגְּאוּלָּה, וְיִשׁוּעָתָה מְהֵרָה תַצְמִיחַ, לְעַלְוֵי שְׂכִינַת עוֹזְנֵנוּ בְּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בְּנֹו מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר", וַיִּזְרַח עֲלֵינוּ אוֹר ה', בְּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד, אֲמֵן נַצַּח סֶלָה וְעַד.

(נֶסֶח הַתְּפִלָּה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוּשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיִטְאָל זִיע"א)

מִזְדָּה אֲנִי לְפָנֶיךָ הַשֵּׁם אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׂזַכִּיתֵנִי לְלִמּוּד וּלְהַגּוֹת בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשׁ הַזֶּה זִיחָרָה עֵילָאָה, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוּשִׁים שְׁלִמְדֵנוּ תּוֹרַתָם יַעֲמוּד לָנוּ וּלְזַרְעֵנוּ וְנִזְכָּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יְשַׁעְיָה נט, כ-כא) וְכֹא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פִשַׁע בְּיַעֲקֹב נָאִם ה'. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אוֹתָם אֲמַר יְהוָה רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שִׁמַּתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע וּמִפִּי זֶרַע זֶרַעךָ אֲמַר ה' מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַיֵּים בְּנֹו הַנְּבִיאָה (יְשַׁעְיָה נא, יז) וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֵל יָדַי כְּפִיתִיךָ לְנִטְע שְׁמַיִם וְלִיסַד אָרֶץ וְלֹאמַר לְצִיּוֹן עֲמִי אֲתָה. וּבְרַכַּת מִשְׁחָ רַעֲיָא מְהִימְנָא תִתְגַּלֵּה בְּמְהֵרָה דִּידָךְ, ה' בְּדַד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוֹ אַל נְכַר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבָנוּ וְתִגַּל נַפְשֵׁנוּ בִישׁוּעָתָךָ בְּאַמַּת כְּאֲמַר לְצִיּוֹן מֶלֶךְ אֱלֹהֶיךָ, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אֲמֵן וְאֲמֵן.

(סיד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדָּרִשׁ לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ [עָלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגַלְל אֲבוֹת שְׁעִשׂוּ רַצוֹנָךְ. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבִתְחִלָּה וְכוּיֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוֹנֹו. וְחַרְאֵנוּ כְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקּוֹנֹו. וְהִשָּׁב שְׂכִינְתָךָ לְתוֹכֹו, וְהִשָּׁב כְּהַנִּים לְעַבְדֹתָם וְלֹוִיִּים לְדוּכְנָם לְשִׁירָם וּלְזַמְרָם. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְנוּיָהֶם. וּמְלָאָה הָאָרֶץ דַּעָה אֵת ה' לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֵת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֲמֵן בֶּן יְהִי רְצוֹן.

(ס"ת)

אוֹתֵר תּוֹרָה

